

Müzakere değil mücadele,
diyalog değil işgal, grev, direniş!

Sayfa: 5

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Temmuz 2023 / Sayı: 166 Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Bursa Tofaş ve Oyak Renault, Gebze Smart Solar, Tuzla HT Solar ve Chen Solar fabrikalarından, Çerkezköy plastik, Gebze ve Dilovası metal fabrikalarından, İstanbul Tuzla'dan tersane, Gebze'den kafe işçilerinden haberler

Sayfa: 2-4

SERMAYENİN SALDIRI HÜKÜMETİ KURULDU:

SINIF MÜCADELESİ İÇİN YIĞINAK ZAMANI!

Bu düzenden alacaklıyız! Haklarımızı vermeyecekler alacağız!

Erdoğan'ın seçime giderken ülkeyi bir borç batağına soktuğunu seçimlerden sonra da alacaklıların kapıya dayanacağını söylemiştik. Teker teker gelmeye başladılar. İlk gelen NATO oldu. Daha resmi sonuçlar bile açıklanmadan NATO'nun istediği asker gücü Kosova'ya yollandı. Ardından uçaklar Almanya'daki NATO tabikatına gönderildi. Hükümet açıklandı. Hazine ve Maliye, Batı emperyalizminin gözdesi İngiliz Mehmet'e, Merkez Bankası Amerikan bankalarından transfer edilen Gaye Erkan'a teslim edildi. İngiliz Mehmet ilk ziyaretini TÜSİAD'a yaptı. İşçisine lira ödeyip malını dövizle satan büyük patronlar adına Tuncay Özilhan ve turizm patronları değersiz Türk lirası istedi. Merkez Bankası kuru baskılamasını dedi. Dolar kuru 26'yı geçti. Patronların kasaları doldu.

Alacaklılar Erdoğan'ın yeni iktidar döneminde istediklerini bir bir alıyorlar. Peki ya emekçi halk? Emekçi halkın payına hayat pahalılığı ve işsizlik düşüyor. Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu'nun (ITUC) yayınladığı endekse göre Türkiye 149 ülke içinde işçi hakları açısından en kötü 10 ülke arasında yer alıyor. Asgari ücret zamları senede iki defa yapılıyor artık. Ama asgari ücret bir türlü açlık sınırını aşmıyor. Giderek daha fazla işçi asgari ücretli haline geliyor. Kamu emekçilerine ve emeklilere yapılan zamlar da aynı şekilde yapıldığı gibi enflas-

yon karşısında eriyor, buhar olup uçuyor. Elinde paranın gücünü bulunduranlar hükümetten istediklerini alırken işçi ve emekçinin haklarını savunabilmesinin tek yolu örgütlü olmaktan ve üretimden gelen gücünü kullanmaktan geçiyor.

Önümüzdeki sonbaharda 180 bin metal işçisini kapsayan MESS grup sözleşmesi başlıyor. Bu sözleşme sadece MESS'e bağlı fabrikalarda çalışan işçileri değil tüm sanayii işçilerini ve en genel anlamda tüm işçi sınıfını ilgilendiriyor. Grev yasağını grev yaparak aşan Bekaert ve Schneider işçilerinin açtığı yoldan tüm metal işçileri yürümelidir. O zaman pek çok şey değişecektir. Ağustos ayında kamu emekçileri için toplu sözleşme görüşmeleri yapılacak. İktidarın kendine bağlı memur bürosu Memur-Sen'le oynayacağı tiyatrodan emekçiden yana bir sonuç beklemek boşuna. Kamu emekçileri sarı sendika boyunduruğunu kırmak zorunda. Kamu emekçileri fiili ve meşru mücadele yöntemlerini yeniden hatırlarsa, meydanlar Özalların Demirellerin devrildiği zamanlardaki gibi "işçi memur el ele genel greve" sloganlarıyla çınlarsa ülkenin kaderi de değişmeye başlayacaktır.

Erdoğan ve İngiliz Mehmet sermayeye, yapısal reformlar adı altında işçinin kıdem tazminatı hakkını gasbetmeyi, kamu emekçilerininin 657 sayılı yasadaki haklarının kaldırılmasını, es-

nek çalışmayı yaygınlaştırmayı vadediyor. Yani sermayeye ucuz emek cenneti, emekçi halka sömürü cehennemi! Bu cehennemin kapılarını kapatmak zorundayız. Ve bunun yolu sadece ve sadece sınıf mücadelesini ve sınıf siyasetini yükseltmekten geçiyor.

İşçi sınıfı siyaset yapmalı. Oy vermekten bahsetmiyoruz. Düzen siyasetinden kopmaktan siyasete doğrudan işçi sınıfının ağırlığını koymaktan bahsediyoruz. "Beka meselesi" diyerek ülkeyi borç kölesi yapan ve esas beka sorununu yaratan iktidarın lafına değil icraatına bakın. Dün "cehennemin kapısını kapatmaktan" dem vuranların nasıl menfaat için cehennem zebaniliğine geçtiğini unutmayın! Dün "tek adam rejimini bitireceğiz" diye oy isteyen, seçimi kaybedince İngiliz Mehmet'e sınırsız kredi açan Amerikan/TÜSİAD muhalefetine bir kez daha kanmayın! Şimdiden başladılar. Yerel seçimlerle ilgili senaryolar kuruyorlar. Hepsini elinizin tersiyle itin. O partinin değil de bu partinin müteahhidi, belediyenin başına geçsin diye sizden oy istemeye kim gelirse gelsin suratına kapıyı kapatın! Sınıf mücadelesinde ve sınıf siyasetinde birleşelim. Sermayeden, emperyalizmden, istibdad rejiminden esas alacaklı olan biziz. Hak verilmez alınır! Haklarımız olan ve memleketin kaderini sermayenin, para babasının, emperyalistin elinden çekip alacağız!

Gebze Smart Solar'dan bir işçi

Mücadelenin meyvelerini alıyoruz

Dostlar merhaba. Ben Smart Solar fabrikasında çalışan bir işçiyim. Smart Solar fabrikasındailmek ilmek ördüğümüz mücadelemiz, işgalimiz, direnişimiz şimdi meyvesini vermeye başlıyor. Patronun haklı mücadelemize mahkemelerle direnmesi, yılları bulan sendikal dava sürecimiz lehimize sonuçlandı ve Toplu İş Sözleşmesi masası oluşturuldu.

Tüm mücadelemiz biz işçilerin baskı ve mobinge karşı

daha insanca bir çalışma ortamı, düşük ücretlere karşı daha iyi bir ücret ve hakkını arayacağımızın kendisini kapının önünde bulduğu bir fabrikadan aradığı hakkı bulduğu bir fabrikayı var etmekte.

Tabii ki bugün verdiğimiz mücadeleden meyvesini aldığımız bu zorlu süreçlerden tek bir arkadaşımızı dahi geride bırakmadan mücadele etme kararlılığımızdır. Bu kararlılığı 600'e yakın kadın ve erkek işçi-

ler olarak sergileyerek, buralara kadar gelmek ve bölgemizde işçilerin haklı mücadelesine başarılı bir örnek kazandırmak hepimizin gurur kaynağı.

Biz bu mücadeleye iş, aş ve hürriyet diyerek başladık. İşimiz ve aşımızı nasıl elde ettiysek dileriz ki, memleketimiz için ekmek kadar, su kadar lazım olan hürriyeti de elde edelim. Tek yol ayrı gayrı demeden birleşmekten geçecektir.

Dilovası'ndan bir metal işçisi

Ne asgari ücret tiyatrosu ne patronlarla diyalog! Mücadele edip örgütlenelim, kendi göbeğimizi kendimiz keselim.

Merhaba yoldaşlar ben Dilovası'nda çalışan bir metal işçisiyim. Türk-İş'in Mayıs ayı için açıkladığı açlık sınırı 10 bin 362, yoksulluk sınırı 33 bin 752 ve bekar bir çalışanın aylık yaşam maliyeti 13 bin 440 lirayken 20 Haziran'da açıklanan asgari ücret 11 bin 402 lira olarak belirlendi. Beslenme, barınma, ulaşım, sağlık, eğitim gibi temel ihtiyaçları bu sefalet ücreti olan 11 bin 402 lira ile nasıl karşılayacağız? Çalışma Bakanı Vedat Işıkhan, "Çalışan kesimi enflasyona ezdirmiyoruz." diyor. Yeni asgari ücret biz işçilerin cebine girmeden doların artmasıyla ve gelen zamlarla erimeye başladı bile. Bu nasıl ezdirmeme? Özel sektör işçilerinin %63'ü asgari ücret alıyor, 4 kişilik bir ailede 2 kişi çalışsa dahi yoksulluk sınırına ulaşamıyor! Fiyatlara her gün

zam yapılırken, ücretlere 6 ayda bir zam olamaz. Çözüm her ay maaşlara gerçek enflasyon oranı ile zam yapılmasıdır yani eşel mobil sistemidir! Biz işçilerin kaderi ne işveren temsilcisi gibi konuşan Türk-İş Başkanı Ergün Atalay'ın ne de istibdat rejiminin iki dudağının arasında olmama. Ekonomik krizin faturası artarak büyümekte ve kemer sıkma dönemi er geç olacak. Sermaye dostu istibdat krizi fırsata çeviren sermayeye değil işçiye, yoksula kemer sıkırmaya hazırlanıyor. Patronlar yerine emekçi halkın ödediği vergilerin artması, işsizliğin artması, hatta kıdem tazminatlarına dahi göz dikecekler. İşçi sınıfı olarak biz bu saldırıları oturup izleyecek miyiz, yoksa işçi düşmanı istibdatın grev yaşağına karşı üretimden gelen gücünü kullanarak grev

yapan Bekaert işçisi, Schneider işçisi gibi haklarımızı söke söke alacak mıyız? Her türlü saldırılara karşı 15-16 Haziran ruhu ile karşılık verecek miyiz? Tüm fabrikalarda grev yasasını patronlarla "diyalog" ile değil grev yaparak alan şanlı Kavel direnişini örnek alacak mıyız? Tarihimize bakınca cevap açık: İşçi sınıfının örgütlü gücü ile üretimden gelen gücünü kullanarak "Hak verilmez alınır. Zafer işgallerle, grevlerle, direnişlerle kazanılır." şiarını yükseltmeliyiz. Elba Bant işçileri, Kartonsan işçileri, Pulver Kimya işçileri ve niceleri fabrikalarındaki çoban ateşlerini büyüttüler, örgütlü güçlerini kullanarak haklarını işgallerle, grevlerle söke söke aldılar. Türkiye'de işçi sınıfının sadece %14,42'si sendikalı, toplu sözleşme ile kendi kaderini belirleyebilenlerin sayısı ise çok daha az. İşçi sınıfı olarak her fabrikada örgütlenmeli, kendi kaderimizi asgari ücret tiyatrosuyla değil kendi mücadelemizle belirlemeliyiz. Unutmayalım ki örgütlü işçi sınıfını hiçbir güç yıkamaz.

Bursa OYAK Renault'tan bir işçi

MESS sözleşmesinden önce ek zam istiyoruz

Asgari ücrete yapılan % 34 zammın ardından Türk Metal sendikasına bağlı fabrikalarda çalışan işçilerin ek zam talebi gündemden düşmüyor. Fabrikanın her bir köşesinde ek zam konuşuluyor. Herkes elden geldiğince sosyal medya platformlarında seslerini duyurmaya çalışıyor. Asgari ücret zammının ardından, kesilen vergilerle birlikte maaşlarımız asgari ücret seviyesine geldi. Türk Metal sendikası temsilcilerinin açıklanan asgari ücret zammının "ek zam olarak saat ücretlerine yansımayacağını, sözleşmeyi bekleyeceğimizi" söylemeleri, fabrikada büyük tepkiye yol açtı. Tepki olarak üç vardiya ekip olarak yemekhanede çatal ve kaşıkları masaya vurarak ses çıkarma eylemi yaptık! Döviz kurunun yükselmesiyle birlikte herşeye zam geliyor. Bu yüzden fabrikadaki herkesin MESS sözleşmesinde zam beklentisi en az % 100 zam yapılması yönünde.

Sadece düşünmek yetmez, istediğimizi almak için mücadele etmemiz gerekir.

OYAK Renault'da bayramdan sonra üretimin ne olacağı belirsiz, söylentiye göre yıl sonuna kadar üretimde duruşlar devam edecek. Beklenen yeni proje Mitsubishi Colt'un bu yıl içerisinde üretilmesi planlanıyor. Bu duruşları yarın sözleşme masasında aleyhimize kullanmaya kalkmalarına şimdiden engel olmalıyız. Üretim planlaması işçilerin sorumluluğunda değil. Tedarik problemlerinde bizlerin herhangi bir payı yok. Ayrıca yönetim duruşların faturasını zaten % 76'yla yani ücretlerde kesinti yaparak bizden çıkarıyor. Sözleşme istediğimiz gibi olsun istiyorsak şimdiden dişimizi göstermeliyiz. Hem patrona hem de sendikaya. O sebeple yemekhane eylemimizin iyi bir mesaj olduğunu düşünüyorum. Arkasını getirmeliyiz.

Tuzla HT Solar fabrikasından bir işçi

Değişim işçilerin nasırlı ellerinde

Merhaba yoldaşlar ve dostlar. Gerçek gazetesi sayfalarında Haziran ayı manşeti "Seçim kavgası bitti, sınıf kavgası kızışacak!" olmuştu. Seçim kavgası su kaçırın geminin dümenine kimin geçeceği tartışmasını sürdüren düzen muhalefeti için bitmese de bizler için bitmiştir. Önümüzde sınıfımızın yakıcı gündemleri var. Sınıf kavgası şimdiden kızışmaya başladı. GOSB Tembelova bölgesinden üst üste gelen haberler Gebze bölgesinde kızışacak kavganın habercileri. Önce Smart Solar işçileri daha da geçmişi olmakla birlikte neredeyse üç yıldır kesintisiz sürdürdüğü mücadele sonucunda patronu TİS masasına oturttu, sözleşme görüşmelerini bileğinin gücüyle başlattı. Hemen ardından komşu fabrika Pulver Kimya'da hem kapı önü direniş hem de fiili iş durdurma ile patronu dize getirip Petrol-İş'te örgütlenen işçiler, sözleşme masasından istediği sonucu aldı. Fabrika önünde meşalelerle dört gözle bekledikleri zafere ulaşmanın sevincini yaşadılar. Hem Smart Solar hem de Pulver Kimya işçileri verdikleri zorlu ama bir o kadar da örgütlü mücade-

lenin meyvelerini toplama aşamasına geldi. Bununla birlikte fabrikamızda Eylül ayından itibaren sözleşme görüşmeleri başlayacak. Ardından büyük MESS görüşmeleri kapıda. Mayıs enflasyonunu "0" gösteren TÜİK, işçinin cebinde kalan üç kuruşu da patronun cebine saymanın peşinde. Patron cephesinin adım adım saldırıya hazırlandığı şu dönemde bize grev yaşağını elinin tersiyle iten Schneider ve Bekaert işçilerinin kararlılığı, Smart Solar işçilerinin sebatlılığı, Pulver işçilerinin dirayeti lazım. Sahte enflasyon rakamları dayatan patronlara cevabımız "grev", devlet yasaklamaya kalkarsa cevabımız "fiili grev" olmalı. Sözleşmesi yaklaşan fabrikalarda sendika bu hazırlıklara şimdiden başlamalı. Grev eğitimleri ve grev fonu gündemimiz olmalı. İşte ancak bu şekilde memlekette gerçek değişimin kapısını aralayabiliriz. Hele bir de sözleşme masalarında başlatacağımız mücadeleyi siyaset meydanlarına taşıyabilirsek işte o zaman rüzgârı işçiden yana estiririz. Memlekete değişimi örgütlü ve mücadeleli işçiler, emekçiler getirecek!

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

Bu düzene dur diyeceğiz, yaşasın işçi sınıfının birlik beraberliği, kardeşliği!

Merhaba arkadaşlar ben Chen solar fabrikasında çalışan bir işçiyim. Bir avuç sermaye sınıfı rahat yaşasın diye koca bir ülkenin işçileri yoksulluk içinde yaşıyor, gündün güne paralarımız değer kaybedip eriyip gidiyor, işçilerin alın teri gündün güne yok oluyor. Merkez bankası faizi yükseltti. Ve bunun sonucunda işçilerin yoksulluğu daha da arttı. Yandaşlar ise faiz artırımını bir bir savunmaya başladı. Hani nas vardı, faiz haramdı. 2 ay öncesinden bugüne ne değişti? Biz işçi sınıfının hakkı, emeği bu kadar kolay yok sayılmamalı. Bir diğer problem ise doğru açıklanmayan enflasyon. Bu yanlış açıklamış oldukları enflasyon sebebi ile biz işçi sınıfının maaşı gündün güne eriyip

gitmekte.

Biz kahraman işçi sınıfının eyleminin anlamı sömürü düzenine karşı insanca bir yaşamdır. Hakkımızı aramaktan hiçbir zaman vaz-

geçmeyeceğiz... Tüm işçi sınıfı olarak örgütlü mücadelemiz ile kol kola, sırt sırta bu düzene dur diyeceğiz yaşasın işçi sınıfının birlik beraberliği kardeşliği...

Bursa Tofaş fabrikasından bir işçi

Otomobil fiyatları sürekli artıyor ama işçi maaşlarında artış yok!

Tofaş'ta iş yükü çok ağırlaştı. Ağır çalışma koşullarından dolayı işi bırakmak zorunda olanlar var. Ve işi bırakmak isteyenlerin sayısı artmaya devam ediyor. Özellikle montaj bölümünde işi bırakanların sayısı diğer bölümlere göre daha çok arttı. Üst yöneticiler ve amirler sorunun ne olduğunu çözmek için işçiler ile toplantı yapıyorlar. Sorunun ne olduğunu bulmak zor değil, sorun belli iki kişinin yapacağı işi iyileştirme adı altında bir kişiye yaptırıyorlar. TOFAŞ daha çok kâr etsin diye sağlığımızdan oluyoruz. Giden işçiler 1 yıllık ile 7 yıllık tazminatını bırakıp gidiyor. Yapılan baskı ve mobing işçileri bunalıma sokmaya başladı. Bunlar olurken sendika yöneticileri ortada yok. Onlar da bütün suçu hükümete veya MESS'e atıyorlar. Yüzyılın sözleşmesi deyip, reklam yapanlar şimdi suç üstlerine almıyorlar. Sanki sözleşme masasına başka birileri oturuyor. Eylül ayında çalışanları memnun etmeyecek bir sözleşme olursa, işi bırakanların sayısı artmaya devam edecek.

Bu ay içinde 300'e kadar sözleşmeli işçi aldılar. Girenlerin çoğu montaj bölümünde işe başladı. İlk haftadan işi bırakanlar oldu. Bu durum öyle bir etki yarattı ki TOFAŞ'ın CEO'su yemekhane de "biz bize" toplantısı yaptığında çoğu işçi toplantıya bile katılmadı.

Her ay araba ücretlerini güncelleyip zam üstüne zam yapıyorlar. Ama işçiye gelince zam yok! İşçileri susturmak için herhalde, kurban bayramı dolayısıyla tüm çalışanların kooperatif hesabına 10 bin TL yatırdılar. Peki ya sonrası ne olacak! Asgari ücrete yapılan zam kadar ara bir zam yapılması zorunlu hale geldi. Bu şekilde Eylül sözleşmesine gidilirse hem sendika hem TOFAŞ yönetimi zor duruma düşecektir. İşçiler olarak hep beraber hareket etmeli ve sesimizi daha fazla yükseltmeliyiz. Yoksa Türk metal sendikasına güvenirse yine hüsrana uğrarız.

Gebze'den metal işçisi bir kadın

Hak verilmez alınır, zafer mücadele edenlerin olacaktır!

Merhaba yoldaşlar. Fabrikamızın yakıcı gündemi artık seçim değil, asgari ücret zammı. Açıklanan enflasyon değerlerinin, açlık ve yoksulluk sınırının gerçekleri yansıtmadığı AKP'li, muhalif fark etmeden neredeyse herkesin kabulü. Biz hiç mücadeleciler olmayan bir sendikacılık ile temsil edilen, Türk Metal üyesi bir fabrikayız. Toplu sözleşmemizde iki sene boyunca gelebilecek asgari ücret zamları için ücretlerimizi koruyabilecek bir madde yok. Saat ücretlerimiz düşük, dört ikramiyemiz var. Şimdilik ortalık hareketli olma-

sa da bayramdan sonra yeni asgari ücretin maaşlarımıza etkisi daha net konuşulacak, içerideki huzursuzluk daha net belli olacak. Yine de yakın zamanda bir mücadele başlatacak bir ortam yok bizde. Gelecek Mart'ta yeni sözleşmemiz yapılacak. O zaman "hak verilmez alınır" diyeceğiz ve bu konuların hepsi biz işçilerle temsilciler ve sendika karşısında sorun yaratacak konular olacak. Şimdilerde mevsimlik işçi gibi fabrikanın yazın artan siparişlerini eksik kadromuzla, kan ter içinde yetiştirmeye çalışıyoruz. Haftanın her günü 12

saat çalışmamızı istiyorlar. Bize müsaitliğimiz sorulmadan 08.00-20.00, 16.00-04.00, 20.00-08.00 gibi vardiya listelerine isimlerimizi yazıyorlar, gruplarda paylaşıyorlar. Doktor randevun varmış, işin varmış bunları hiç de umursanmıyor. Çalışma haftanda yalnızca bir gün o mesaiye kalmaman normal karşılanıyor. Dinlendiriyorlarmış bizi bir gün 12 değil de 8 saat çalıştırarak. Onun dışında mesaiye kalmayacağım derssen firmayı zor zamanında sırtından bıçaklıyormuşsun gibi bir hava oluyor. Bunu daha fazla işçi çalıştırmamak için yapıyorlar ama bizler de verimliliği düşürerek, hedeflerin altında skorlar üretmek gereken cevabı verebiliyoruz sanırım. Sendika henüz "sayıları düşürmeyelim arkadaşlar" gibi bir çıkış yapmadı çok şükür ama işçi atılırken sessiz kaldıklarını biliyoruz. Fabrikamızda kazanılacak pek çok mücadele var yoldaşlar. Azmimiz büyüktür, sınıf dayanışması kazanacaktır.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

İstanbul Tuzladan bir tersane işçisi

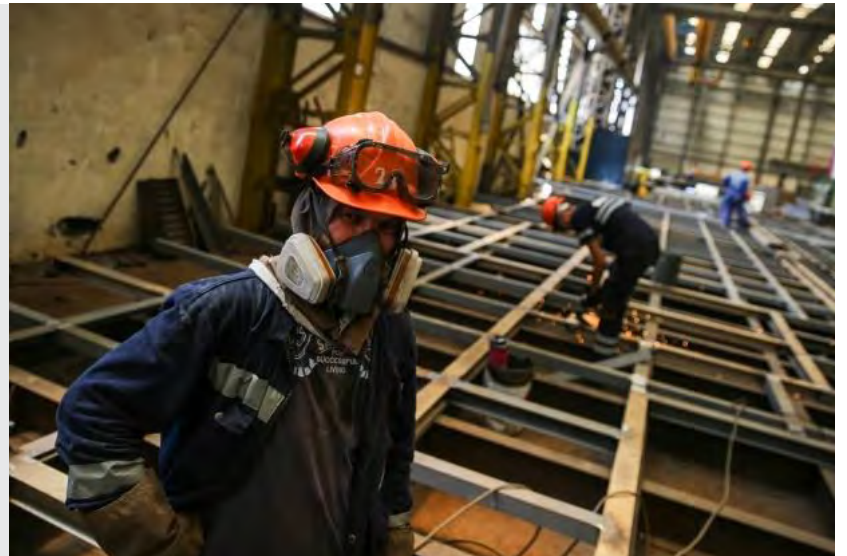
İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Merhaba yoldaşlar. Ben Tuzla'da bir tersanede çalışıyorum. Her işyerinde olduğu gibi benim çalıştığım işyerinde de seçim konuşmaları bitti ve yerini yeni zam konuşmaları aldı. Biz hayatımızı şekillendiren bu gelişmeleri her zaman konuşuyoruz ama hiçbir zaman alınan kararlar işçiden, emekçiden yana olmuyor. Asgari ücret 11.402 lira olarak açıklandı ve yine açıklanmasının altında kaldı. Özel sektörlerde çoğu işçi asgari ücretle çalışıyor. Bu düzen bize resmen

açlığı dayatıyor. Tersanelerde işçilere düşük ücret dayatıyor.

Size biraz tersanelerden bahsetmek istiyorum. Biz tersane işçileri, çok ağır şartlarda çalışıyoruz. Tersaneler ağır sanayi kolunda olmasına rağmen güvenlik önlemleri çok yetersiz kalıyor. Bu benim çalıştığım tersanede de bu şekilde, hatta geçtiğimiz ay yetersiz iş güvenliğinden dolayı bir işçi arkadaşım ağır şekilde yaralandı. Son zamanlarda da tersanelerdeki ölüm oranı bir hayli artmış durumda. Peki, ön-

lem almak bu kadar zor mu? İhmal bizim canımıza mal oluyor. Patronların kar hırsı yüzünden biz sakat kalmak ve ölmek istemiyoruz. Bu yüzden bu baskıcı ve öldüren düzeni değiştirmeliyiz. Değiştirmek de tamamen bizim elimizde. Tersanelerdeki sendikalı tersane oranı maalesef çok az sayıda. Tersanelerin sendikalaşması için daha çok birleşmeliyiz. Açık ücretlerine ve kötü çalışma koşullarına dur demenin vakti geldi! Patronların önüne çıktığımızda ancak birlik olarak,

hakkımız olan çalışma düzenini ve emeğimizin karşılığını alırız. Türkiye işçi sınıfı tarihinde yatan mücadeleleri iyi bilir. Emek

vermeden ve mücadele etmeden bunu başaramayız. İşçilerin birliği sermayeyi yenecek.

Gebze'den bir kafe işçisi

Geleceğimiz için omuz omuza!

Ben Gebze'de çalışan bir kafe işçisiyim. Meşhur hedef olan 2023'ün yarısını geride bıraktık ve geldiğimiz nokta açık bir şekilde ortada duruyor. Yıllardır her türlü felaketin ve krizin faturasını istisnasız bir şekilde biz emekçilere kesen istibdad, her ay artan enflasyon ve vergi zamlarıyla hız kesmeden yükümüze yük katmaya devam ediyor.

Seçimlerle birlikte var olan kriz ise iyice derinleşerek kronik bir hastalık haline geldi. Zaman zaman durulur görünse de neticesinde ilerlemeye ve yayılmaya devam ediyor. Yıllardır kendine farklı farklı isimlerle türlü pansumanlar ve ağrı kesiciler deneyen Erdoğan, seçimleri kazanmasıyla bu sefer Mehmet Şimşek ile beraber yapısal reform ilacını öne sürüyor.

Yapısal reform diye söyleyince ismi hoş geliyor tabii. İçeriğine bakınca her krizde olduğu gibi artacak işsizlik ve yaratılan borcun bankalara ve sermayeye değil emekçi halka ödetilme-

sinden başka bir şey değil. Bu acı reçetenin içerisinde Mehmet Şimşek'in kendisinin dile getirdiği kıdem tazminatına yönelik saldırısı ve daha fazlasını göreceğimiz kazanılmış haklara yönelik saldırılar da olacaktır. Bugün bu ağır faturayı zaten geçinemeyen bizlerin değil her sene rekor kâr elde eden banka ve holdinglerin ve bizim üzerimizden servetine servet katan patronların ödemesi gereklidir.

Lakin yoldaşlar, ne bir umutsuzluğa ne bir umut satmaya ihtiyaç var. Bizler gücümüzü vaatlerimizle değil alın terimizle, mücadelelerimizle göster-

iyoruz. Tarih boyunca kanla, alın teriyle kazandığımız haklarımızı koruma ve yeni kazanımlar elde etme mücadelemiz hiç durmadı. Bugün de bizlerin, sermayenin sınıf saldırısına karşı örgütsüz yakalanmaması, birlik ve dayanışma içinde omuz omuza vererek mücadelemizi sürdürmesi gereklidir. Bir gün gelecek, adalet ve eşitlik için verdiğimiz mücadele nihai zaferle sonuçlanacak ve işçi sınıfı kendi kaderini kendi çözümleriyle belirleyen güç haline gelecektir. Yaşasın örgütlü mücadelelerimiz!

Pulver Kimya işçileri zafere ulaştı, çelik aldığı suyu unutmadı!

Kocaeli Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Pulver Kimya fabrikasında Ağustos 2022 yılından beri sürdürülen sendikalaşma mücadelesinde işçiler muzaffer oldu. Azimle ve kararlılıkla sürdürdükleri mücadelelerini nihayete erdiren işçiler fabrika önünde meşalelerle, sloganlarla kutlama yaptı.

Yaklaşık bir yıl önce fabrikada yaşanan sorunlara karşı Petrol-İş Gebze Şubesi'nde örgütlenmek isteyen işçiler patronun sınıf saldırısına uğramış ve üç öncü işçi işten atılmıştı. Öncü işçilerin atılmasıyla birlikte fabrika önünde direniş mücadelesini başlatan sendika bir yandan da içeride bulunan işçilerin eylemleri ve desteğiyle örgütlülüğünü giderek arttırmış ve saldırılara göğüs germiştir.

Beyaz yaka statüsündeki çalışanların da örgütlenme sürecine destek olduğu fabrikada kazanımlar peşi sıra geldi ve önce fabrika içerisinde bulunan beş ayrı işletmenin tamamında yetki tespitine ulaşılabilecek çoğunluk sağlandı. Ardından müzakere sürecinde üç öncü işçinin geri alınması kırmızı çizgi olarak belirlendi. "Ya hep beraber ya hiçbiri-miz!" sloganları atılarak gösterilen bu irade işçilerin birlik ve beraberliğini perçinledi. Tıpkı komşuları Smart Solar fabrikasında olduğu gibi tek bir işçinin bile işten atılmasına müsaade etmeyen işçiler adım adım zafere ulaştı, patronu TİS masasına oturttu.

Ocak ayında başlayan TİS görüşmeleri yaklaşık 6 ayın ardından sonuçlandı ve işçilerin talepleri doğrultusunda

sözleşme imzalandı. Sözleşmeye göre en düşük ücretlerin 16 bin liraya yükseldiği fabrikada ücretlere ortalama yüzde 110 oranında artış sağlandı. Atılan üç öncü işçinin ise Temmuz ayında işbaşı yapması kararlaştırıldı. Bu sonuçla birlikte Pulver işçileri komşuları Smart Solar işçileriyle birlikte göstermiş oldu ki sınıf mücadelesinde inat edenler, kavgayı kızıştırırlar er ya da geç kazanır. Kötü çalışma koşulları, kötü muamele ve sefalet ücretleriyle geçen yılların ardından artık söz Pulver işçilerinde. Pulver işçileri verdikleri bu mücadele ile fabrikalarında yeni bir sayfa açmış oldu. "Çelik aldığı suyu unutmayacak" diyen işçiler açtıkları bu yeni sayfaları da nice sınıf mücadeleleri ile dolduracaktır!

Çerkezköy'den plastik fabrikasından bir

Patronların kölesi olmamak için sendikalaşmalı ve haklarımızı bileğimizin gücüyle kazanmalıyız

Merhaba işçi emekçi kardeşlerim. Öncelikle geçmiş bayramınızı en içten dileklerle kutlarım. Çalıştığım iş yerindeki koşullar nedeniyle büyük sorunlar içindeyiz. Kendi bölümümde kimyasal ilaçlarla çalışıyoruz. İlaçların kanser yapmaya kadar birçok riskleri var. Çalıştığım süre içinde sayısız işçi girip çıktı. Ölüm riski olan bir iş olmasına rağmen ücretlerimiz son derece düşük. Geçtiğimiz günlerde birlikte çalıştığım arkadaşlarla beraber müdürün yanına çıktık ve ücretlere zam yapıp yapılmayacağını sorduk. Müdürün cevabı eminim diğer tüm patronlarla aynı olmuştur. Kapı orada, dışarıda bir sürü işsiz insan var diyerek bizi tehdit etti. Biz de cevabımızı esirgemedik tabii ve dedik ki size 40 bin maaş veriliyor, özel araç tahsis ediliyor biz ise kuru asgari ücret alıyoruz, onu da zamanında vermiyorsunuz, ikramiye bile almıyoruz. Kısacası bayramda bile mağ-

dur oluyoruz. Soruyorum sizlere bir işçi asgari ücretiyle kirasını faturalarını mutfak masraflarını ödedikten sonra elinde kalmayan parayla nasıl eş dost akrabaya bayram ziyaretleri yapar?

Daha birkaç hafta önce iki seçim yaşadık. İşçi emekçi için bir şey değişti mi? Evet değişti, döviz ve enflasyon daha hızlı yükseldi ve dolar 30 liraya doğru gidiyor. Sonra asgari ücrete ha ara zam oldu ha olacak derken yine açlık ücretini bizlere reva gördüler. Kısacası dostlar, hayat zor, işçi sınıfı için daha zor, yükümüz ağır. Eğer işsiz kalmak, ailemle açlık sınırının altında yaşamak istiyorum diyorsanız işçi sınıfını güçlendirmeliyiz. Patronların kölesi olmamak için sendikalaşmalı ve haklarımızı bileğimizin gücüyle kazanmalıyız.

İzmir'de metro ve tramvay işçileri greve çıkıyor!

27 Şubat tarihinde başlayan ve 625 işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde Türk-İş'e bağlı Demiryol-İş sendikasında örgütlü işçilerin taleplerinin kabul edilmemesi üzerine 16 Haziran'da grev kararı asıldı. Bu görüşmelerde işçileri temsilen Demiryol-İş sendikası, sermaye tarafını temsilen ise İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin şirketi olan İzmir Metro A.Ş. ile patron sendikası olan Sosyal Demokrat Kamu İşverenleri Sendikası (SODEM-SEN) bulunuyor.

16 Haziran günü grev kararı asılırken yaptığı açıklamada Demiryol-İş sendikası İzmir Şube Başkanı Hamdullah Giral, sözleşme görüşmelerinde 77 maddelik TİS taslağındaki 50 maddede anlaşma sağlandığını fakat çoğunluğu ücret maddesi olan 27 maddede uzlaşamadığını söyledi.

Enflasyonun ve hayat pahalılığının gelinen noktada ücretleri ciddi şekilde erittiğini söyleyen Giral, insanca yaşanabilecek ücret talepleri kabul edilmeden sözleşmeyi imzalamayacaklarını ve greve çıkacaklarını duyurdu. Şube başkanını açıklamasında metro ve tramvay işçilerinin greviyle İzmir'de hayatı durdururuz dedi ve İzmir halkından mücadeleye destek vermesini istedi.

İlanın asılmasıyla 60 günlük yasal süreç başlarken sendika grev tarihini henüz ilan etmedi. Devrimci İşçi Partisi olarak toplu iş sözleşmesi sürecinde yalnızca müzakere etmeyen, mücadele silahını da hazırda tutan ve greve hazırlanan metro-tramvay işçilerini selamlıyoruz! Tüm işçileri ve İzmir'in emekçi halkını bu greve destek vermeye çağırıyoruz.

Smart Solar'da TİS masası kuruldu: Umut fabrikalarda, umut işçi sınıfında

Kocaeli Gebze organize sanayi bölgesinde bulunan ve güneş paneli üretimi yapan Smart Solar fabrikası işçileri iki yıla yakındır DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş saflarında verdiği sendikal mücadeleyi başarıya ulaştırdı.

Smart Solar işçileri fabrikanın açıldığı yıldan (2016) bu yana anayasal haklarını kullanarak sendikal olmak için mücadele ettiler. İlk olarak Türk-İş'e bağlı Türk Metal sendikası ile mücadeleye atılan işçiler, patronun işten atma saldırısıyla karşılaşmış ve Türk Metal'in mücadeleyi sahiplenmediği ortamda sendikal haklarına kavuşamamıştı. Daha sonra DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş sendikasında yeniden bir araya gelen Smart Solar işçileri yasanın gerektirdiği çoğunluğa ulaşmadan, yine patronun işten atma saldırısına maruz kalıp mücadeleyi nihayet kavuşturamamıştı.

Yenilgilerden ders çıkardılar

Patronun düşük ücret, baskı ve mobbinglerine boyun eğmeyen Smart Solar işçileri, yenilgilerden ders çıkararak tekrar Birleşik Metal-İş öncülüğünde üçüncü kez mücadeleye atılıp, 2021'in Aralık ayında nihayet Çalışma Bakanlığında yetki belgesini kazandı. Smart Solar işçileri yetki belgelerini kazandıkları halde baskılar yine de dinmedi. Patron, yetki belgesine itiraz ederek, işçilerin anayasal haklarına kavuşmalarını uzatarak fabrikada

tekrar baskı ortamını sağlamaya çalıştı. Sendika yetki belgesini aldıktan altı ay sonra, 23 Haziran 2022'de patron öncü bir kadın işçiyi işten atarak işçilerin hak mücadelesine saldırmaya tekrar teşebbüs etti. Ancak yenilgilerden ders çıkaran Smart Solar işçileri bu sefer işten atma saldırısına karşı fabrikalarını 36 saat boyunca işgal ettiler ve işten atılan arkadaşlarını tekrar işe aldırarak fabrikada işten atmayı örgütlü güçleriyle yasakladılar.

Hukuki olarak sendikal haklarını kazanan Smart Solar işçileri, işgalden önce de sonra da hem baskıların son bulması hem de patronun mahkeme yoluyla Toplu İş Sözleşme (TİS) sürecini uzatmaması için fabrika içerisinde sloganlarıyla birlikte, vardiya giriş-çıkışlarında yürüyüşler düzenledi ve aylarca ek mesaiye gelmeme eylemleri yaparak üretime dokunan eylemler gerçekleştirdiler.

Sabırlı ve cüretkâr bir mücadele

İşçilerin iki yıla yayılan mücadelesi yetki mahkemesi, istinaf ve Yargıtay süreçlerinin tamamından geçerek başarıya ulaştı. İşçiler Çalışma Bakanlığında kesinleşmiş yetki belgesini de alarak patrona TİS masasını dayattı. Bu süre zarfında Smart Solar işçileri hiçbir zaman kaderlerini mahkemelere terk edip pasif bir tutuma düşmedi. Üretimden gelen güçlerinin farkında olan işçiler, iki

yıl boyunca bu gücü patrona her zaman hatırlatarak işten atmayı fiilen yasakladı. Sendikal olduğu için bir işçinin işten atılmasının yasak olduğu ama bu yasağın patronlar tarafından her fabrikada delik deşik edildiği bir iklimde, Smart Solar işçileri yasaların patronlara zorla uygulanmasında Türkiye işçi sınıfına örnek oldu. Ayrıca patronun bizzat Çalışma Bakanlığının vermiş olduğu yetki belgesine dava açması sonucunda sürecin uzamasına karşı, Smart Solar işçileri yetki mahkemesinin son duruşmasında Kocaeli İzmit Adliyesi önüne giderek sendikaları öncülüğünde bir basın açıklaması gerçekleştirerek, Türkiye'de sendikal mücadele verip de yıllar süren mahkemelere takılan işçiler adına tepkilerini gösterdiler.

Ücretlerin düşük olmasının yanında çok geç yatırıldığı fabrikada işçilerin sendika yetki belgesini almasıyla birlikte birden maaşların

zamanında yatması, "banka promosyonunu unuttun" diyen patronun işçilere promosyonlarını yatırması ve işgalin başlamasından önce işgal haberini alan patronun sendikal fabrikalara kıyasla bile yüksek bir bayram parasını (kurban ve Ramazan bayramları) vermek zorunda kalması Smart Solar işçilerinin daha TİS imzalanmadan örgütlü güçleri sayesinde kazandıkları haklardan bazılarıydı. Bu haklara işten atma saldırısıyla başlayan işgalin başarıya ulaşması sonrasında iş güvenesi de fiilen eklenmiş oldu.

Patron partilerinin bölüğü işçiler sınıf mücadelesiyle birleşti

Seçimlerle işçi sınıfını dindar, laik, milliyetçi, sağcı, solcu, Sünni, Alevi, Türk, Kürt gibi birçok kimliklere bölen iktidar ve Amerikan muhalefeti seçim süreci boyunca işçilere ekonomi ve

örgütlenme konusunda en ufak bir vaat bile vermediler. Aksine kıdem tazminatı gibi birçok kazanılmış hakka da saldıracaklarının sinyalini verdiler. İşsizlik, enflasyon, sendikal örgütlenme gibi işçi sınıfını birinci dereceden ilgilendiren konuların mücadele etmeden işçiler lehine çözülemeyeceğini, aksine mücadele edilmezse sahip olunan hakların dahi kaybedilebileceğini Smart Solar işçileri sabırlı ve cüretkâr mücadeleleriyle göstermiş oldu. Baskılara karşı direniş, işten atmalara karşı işgal diyen Smart Solar işçileri TİS masasının kurulmasıyla birlikte insanca yaşam için grev diyor. Hürriyetin seçimlerle değil mücadeleyle kazanılabileceğini gösteren Smart Solar işçileri bugün işçi sınıfına ve emekçi halka umudun sandıkta değil fabrikalarda ve sömürünün olduğu her alanda olduğunu gösteriyor.

Müzakere değil mücadele, diyalog değil işgal, grev, direniş!

Türkiye'de işçi sınıfı mücadeleleri deyince herkesin aklına 60'lı ve 70'li yıllar gelir. 1961 Saraçhane mitingi, 1963'te Kavel greviyle grev hakkının kazanılması ve bu mücadelelerin bir meyvesi olarak DİSK'in kurulması... Türk-İş'in işbirlikçi sendikal anlayışını reddeden ve sınıf mücadelesini esas alarak kurulan DİSK, 15-16 Haziran başta olmak üzere bir dizi büyük işçi eylemine, fabrika işgaline önderlik etmiştir. Sınıf bağımsızlığını düstur edinen DİSK ve DİSK'li işçiler, işçi sınıfı başta olmak üzere toplumun üzerindeki baskıyı arttırmayı amaçlayan Devlet Güvenlik Mahkemesi (DGM) yasasını da eylemleriyle püskürtmüştür. 12 Eylül darbesi ile 12 yıl boyunca kapalı kalan DİSK 1992 yılında tekrar kurulmuştur. Peki 60'lı 70'li yılların DİSK'i ile bugünün DİSK'ini

ayırır şey nedir? Bugün işçiler her geçen gün yoksullaşırken, sendikal olduğu için işçiler işten atılırken, sendikal yetki davaları yıllar boyu sürerken, TÜİK'in açıkladığı yalın enflasyon verileri ile sendikal işçilerin ekmeikleri küçülürken, DİSK'ten neden geçmişteki gibi eylemler görmüyoruz?

Sınıf işbirliğine hayır!

Bunun temel sebebi DİSK'in tekrar kurulduktan sonra yöntem olarak işgal, grev, direniş değil müzakere ve diyalogu seçmesidir. Sendikal mücadele içerisinde doğal olarak diyalog ve müzakere süreçlerini barındırıyor. Toplu iş sözleşmesi görüşmeleri başta olmak üzere birçok süreçte işçi temsilcileri ile patron vekilleri masaya oturup müzakere ediyorlar, diyalog kuruyorlar. 60'lı ve 70'li yıllarda

da bu böyleydi. Fakat bir gerçek var ki hiçbir müzakere işçinin gösterdiği mücadele iradesinden bağımsız düşünülemez. Bugün DİSK ve DİSK'e bağlı sendikaların yöneticilerinin yanlışı buradadır. Sendikal bürokrasi işçiyi etkisiz hale getirmek ve sendikalardaki koltuklarını korumak için müzakere ve diyalogu ön plana çıkararak işçileri mücadele ettirmekten bilinçli olarak imtina ediyorlar.

Son dönemde bunun örneklerini gördük. 23 Ekim 2022 tarihinde TÜSİAD DİSK'i ziyaret etti. DİSK'in yaptığı açıklamada taraflar arasında görüş alışverişi yapıldığı ve "Demokratik bir Türkiye için örgütlenme özgürlüğü ve sendikalaşma hakkı önündeki engeller kaldırılmalıdır" başlıklı raporun TÜSİAD'a sunulduğu söylendi. Evet, bugün Türkiye işçi sınıfının

en önemli sorunlarından biri sendikal örgütlenmelerin üzerindeki baskıdır. TÜSİAD da bunun baş sorumlularındandır. Bu konuda TÜSİAD'la oturup görüş alışverişi yapılmaz, karşısına geçilip onunla mücadele edilir. Patronlarla görüş alışverişi yapılarak işçilerin sendikal haklarına kavuşabileceklerini düşünmek sınıf işbirliğidir. Bir benzer durum ise Adana'da yaşandı. DİSK Çukurova Bölge Temsilciliği TÜSİAD'ın düzenlediği "Refah ve Bölüşüm Çalıştayı"na katıldı ve TÜSİAD'a bu çalıştayı düzenlediği için teşekkürlerini ilettiler.

MESS ile diyaloga değil MESS'i ezme ihtiyacımız var!

Bu bağlamda bir diğer örnek de 9-10 Haziran tarihleri arasında MESS ile Birleşik Metal-İş sendikası arasında yapılan diyalog toplantısıdır. Türkiye'nin en büyük toplu iş sözleşmesi olan MESS grup toplu iş sözleşmesine aylar kala böyle bir toplantının yapılması ve MESS ile ılımlı görüntüler verilmesi yine işçiyi etkisiz hale getirerek kendi koltuğunu koruma derdinde olan bürokratik anlayışın bir ürünüdür. MESS ile görüşülebilir. Yaklaşan sözleşme görüşmeleri öncesi metal işçilerinin talepleri karşı

tarafa iletilebilir. Fakat buna fabrikalarda grev hazırlıkları eşlik etmediği sürece bu tarz görüşmelerin sonuca hiçbir etkisi yoktur. MESS, her dönem metal işçilerini grev yasaklarıyla tehdit etmektedir. Toplu sözleşme görüşmelerinin grev yasaklarının gölgesinde yapıldığı bir ortamda fabrikalar yasaklı greve hazırlanmadıkça hiçbir diyalog da müzakere de sonuç vermeyecektir.

Sınıf mücadeleciler sendikal anlayış için sendikaya üye ol, sahip çık, denetle!

DİSK geçmişten günümüze çok değişti. İşçinin verdiği mücadeleyi esas alan 60'lı ve 70'li yılların DİSK'inin yerine bugün sınıf işbirliğine kadar varan bürokratik bir sendikal anlayış hakim olmuştur. Bunu değiştirecek olan yine işçiler olacaktır. Saraçhane mitingi ve Kavel başta olmak üzere o dönemin mücadeleleri içinde pişen işçi sınıfı DİSK'te mücadeleciler anlayışı hâkim kılmıştı. Bugün de müzakere ve diyalog yerine işgal, grev, direniş diyerek mücadele eden; sendikasına üye olmakla yetinmeyip aynı zamanda sendikalarını denetleyen işçiler DİSK'te sınıf mücadeleciler sendikal anlayışı tekrar hâkim kılacaktır.

Levent Dölek Wagner isyanı ile 1917'nin ne ilgisi var?

Bir paralı asker şirketi olan Wagner ve lideri/patronu Prigozhin'in silahlı isyanı sadece Rusya'yı değil bütün dünyayı sarsan bir gelişme oldu. Halen karanlıkta olan bir dizi yönü zaman içinde belki aydınlanacaktır. Belki de 15 Temmuz gibi uzun süre sır perdesi aralanmadan kalacaktır. Ancak Putin'in Wagner isyanını 1917'ye gönderme yaparak kötülmesinin üzerinde durmak gerekir. Esasen Wagner bir paralı asker şirketinin isyanıdır. Prigozhin ne derse desin isyanın motivasyonunda şirketin maddi çıkarları önemli bir faktördür. 1917'de ayaklananlar ise silah altındaki işçiler ve köylülerdir. Motivasyonları sınıfsaldır. Çarlık ordusunun askeri disiplinini orta yerinden kıran asker komitelerinin kurulmasında ve cepheye devrimci bir ruh durumunun oluşmasında işçilerin ekmeği, köylülerin toprak talebi etkilidir. 1917'nin devrimci askerleri emperyalist bir yağma savaşında barışı savunmaktadır. Wagner'in paralı askerleri ise Rusya'nın NATO'ya ve Nazi taşeronlarına karşı haklı savaşında cepheye ölümcül bir zaaf yaratmak pahasına darbeye kalkışmıştır.

Peki neden Putin 1917'yi işin içine kattı? Pekâlâ Wagner'in darbe girişimini İngiliz emperyalizmi başta olmak üzere bilfiil yabancı desteği ve koordinasyonu ile gerçekleştiren, gerici Kornilov ayaklanmasıyla da benzeştirebilirdi. Çar yanlısı General Kornilov, 1917 Şubat devriminin cumhuriyetçi burjuvaların hâkim olduğu Kerenskiy'in geçici hükümetini ve emekçi sınıfların ikili iktidar odağı olan Sovyetleri yıkmayı hedefliyordu. Ülke savaş halindeydi ve bu ayaklanma ölümcül bir tehdit yaratmıştı. Putin, Rusya tarihine burjuvazinin ve hâkim sınıfların gözlüğüyle baktığı için Kornilov'dan bahsetmeyi tercih etmedi. Devrimi kötiledi. Belki de NATO'dan bile daha çok devrime düşmanlık güdüyor. Burjuva politikasının bir özelliği olarak sınıfsal çıkarları gereği öncelikle kendi işçi sınıfından korkuyor.

Kornilov ayaklanmasının üzerine yürüttüğü hükümetin başında bulunan Kerenskiy de işçi ve köylülerden korkuyordu. Darbeye karşı işçileri ve köylüleri seferber etmekteyse Kornilov'la anlaşmaya bile hazırı. Ama devrim ona bu fırsatı tanımadı. Bolşevikler işçi, köylü ve asker Sovyetlerini seferber ederek Kornilov ayaklanmasını dağıttı. Kerenskiy'in korkusu haklıydı. Çünkü Kornilov'u yenen işçi sınıfı ve Sovyetler, Bolşeviklerin önderliğinde Ekim Devrimi ile bütün iktidarı burjuvazinin elinden alacakları.

Putin şimdi bütün bu devrimci döneme kardeş kavgası diyor. Ama gerçekte Lenin ve Trotskiy önderliğinde Bolşevikler, Rus ulusunu işçi sınıfının önderliğinde birleştirdi. Rusya'yı esas kardeş kavgasından kurtaran devrimdi. Devrimin ardından yaşanan iç savaş bir kardeş kavgası değildi. Bolşevikler başlatmadı. Emperyalist devletlerin parasını ve silahını tedarik ettiği Çarlık uşağı generaller başlattı. Bu savaş işçi ve köylülerin patronlar sınıfına ve toprak ağalarına karşı devrimci savaşıydı.

Ama ötesiydi de... Ekim Devrimi ile halklar hapishanesi olan Çarlık Rusya'sı yıkılıyor ve ulusların kendi kaderini tayin hakkı tanınıyor, ulusların eşitliğinin ve gönüllü birliğinin yolu açılıyordu. Lenin bu uluslar politikası ile dünya devrimine doğru ilerlemeyi, emperyalizme karşı özgürlük isteyen tüm ezilen halkları devrimci saflara katmayı amaçlıyordu. Putin ise bu politikası dolayısıyla Lenin'e düşmanlık güttüğünü açıkça söylüyor. Putin, Lenin'in enternasyonalist devrimci çizgisini gayri milli, kendi politikasını milli göstermeye çalışıyor. Zaman zaman sosyalizmde milliyetçi sapmanın sembolü olan Stalin'e de Lenin'den farklı olarak sempatiyle yaklaşan cümleler kuruyor. Peki ya gerçek? Putin'in Wagner'inin esin kaynağı Amerikan Black Water şirkettir. Diğer yanda da cepheye aktif rol alan Kadirov'un Çeçen güçleri var. Onların da muadili İngiliz emperyalizminin paralı askerliğini yapan, savaşçılıklarıyla ün salmış Nepalli Gurkalar'dır. Lenin gayri milli ama Putin milli öyle mi?

Biz Rusya'nın NATO'ya ve Nazi taşeronlarına karşı savaşını haklı buluyoruz. Emperyalizmin yenilgisinden Rusya'nın zaferinden yanayız. Bu anlamda Wagner'in isyanını cepheye yarattığı bozgun havası ve zafiyet dolayısıyla son derece yanlış buluyoruz. Bu anlamda biz de Putin'e Lenin'in Kornilov'a karşı Kerenskiy'i fiilen ve askeri olarak savunduğu gibi yaklaşabiliriz. Ama biz Putin'e politik bir destek vermeyiz. Sebebini de yukarıda açıklamış bulunuyoruz. Rusya'nın emperyalizme karşı haklı savaşının zaferi için en başta Rusya'nın emekçi halkının seferberliği şarttır. Putin ise Rusya'nın emekçi halkını seferber etmiyor, sadece askere alıyor. Putin'in emperyalizme karşı güvendiği "Rus gücü" namına ne varsa Ekim Devrimi'nin tarihsel kazanımının ürünüdür ama Putin sürekli ve kararlı biçimde bu kazanımların altını oyuyor. Kızıl Ordu'dan geriye ne kaldıysa silip süpürüyor. Trotskiy'in kurduğu işçilerin ve köylülerin Kızıl Ordusu'ndan paralı askerlerin, Gurkaların, lejyonerlerin ordusuna... Bir asırlık tarihi olan bu dönüşüm başlı başına bir araştırma ve tartışma konusu. Ama apaçık gerçek karşımızda duruyor. Putin ve genel olarak Rus burjuvazisi, sınıfsal çıkarları yüzünden anti-emperyalist cepheyi zayıflatıyor.

Bizim Putin'e eleştirimizle liberal, post-modern, her renkten emperyalizm taraftarının fırsatçılığı arasında en ufak bir ortaklık yoktur. Biz ikirciksiz biçimde NATO'nun ve emperyalizmin karşısındayız. NATO'ya ve Nazizme karşı tarafsızlığı reddediyoruz. Ve biz zafer istiyoruz. Emperyalizme karşı zaferden başka seçeneği olmayan uluslararası işçi sınıfının çıkarlarını esas alıyoruz. Emperyalizme karşı zaferin de teknik ve askeri bir konu olmadığını bir sınıf mücadelesi ve devrim sorunu olduğunu söylüyoruz.

CHP değişmeyecek! Solun CHP kuyrukçusu politikası değişmeli!

14-28 Mayıs seçim yenilgisinden sonra CHP'de yoğun bir değişim tartışması başladı. İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Ekrem İmamoğlu, Kılıçdaroğlu'nun karşısındaki en önemli aday olarak öne çıkıyor. CHP'nin meclis grubu başkan vekili Özgür Özel başkanlık için adı geçen isimlerden. Bülent Tezkan gibi Kılıçdaroğlu'na çok yakın bilinen isimler dahi değişim gereğinden bahsediyor. CHP'den Erzincan milletvekili olan Mustafa Sargül bile partisinden de CHP'ye katılma kararı almasıyla denkleme dahil oldu. CHP Genel Başkanı Kılıçdaroğlu ise parti delegelerine olan hakimiyetine güvenerek koltuğu bırakmaya niyetli olmadığını göstermiş durumda.

Borsa diliyle solculuk olmaz

Bu tür bir tartışma seçim kaybeden her partide olağandır. Bu tartışmadan emekçi halkın yararına bir sonuç çıkmasını beklemek ise boş hayaldir. Çünkü CHP'nin içindeki tüm eğilimler sermayenin çıkarlarına ve düzen siyasetine kopmaz bağlarla bağlanmış durumda. CHP'de bir kesim, Altılı Masa ittifaki ve helalleşme söylemi ile sağa doğru açılan Kılıçdaroğlu'nu eleştiriyor. Kılıçdaroğlu ise gerekirse 16'lı masa kararını diyerek aynı yolda devam diyor. Ekrem İmamoğlu ise Kılıçdaroğlu'nun sağa açılma politikasının vücut bulmuş hali. Bir başka aday Özgür Özel'i ele alalım. Kendisi sosyal demokrat çizgiden bahsediyor ve böylece güya solcu görünmeye çalışıyor. Ama solculuğu bile borsa diliyle anlatmaya kalkıyor. CHP'nin

kendini halka arz etmesinden, piyasadan talep toplamasından bahsediyor. İşte burjuvalık CHP'nin genlerine bu kadar işlemiştir.

Emperyalizme biat eden solculuk olmaz

CHP'deki yoğun değişim tartışmaları içinde ABD ve Avrupa Birliği emperyalizmine biat politikasından, NATO'culuktan şikâyet eden, bu çizgiyi değiştirmekten bahseden tek bir kişiye de rastlanmıyor. Tabii ki bunda da şaşılacak bir şey yok. Yani CHP'de değişim tartışması ne kadar yoğun yapılsa yapılsın bu partinin burjuva sınıf karakterinde ve emperyalizm taraftarı çizgisinde zerre kadar bir değişiklik ufukta görünmüyor.

CHP burjuva olduğu için sağa gidiyor

CHP'nin yüzü sağa doğru dönmüştür. Bu bir politik tercih değildir CHP'nin burjuva sınıf karakterinin doğal sonucudur. CHP'nin bir türlü yüzde 30'ları aşamayan oy potansiyelini aşmak için sağ muhafazakâr seçmene kendini beğendirmesi gerekiyor. Bunun bir yolu, sağla ittifak politikasına devam etmek, CHP'yi iyice sağcılaştırmak, siyasal İslamcı hatta faşist söylemleri CHP'ye taşımak. Bu çizgi değil de daha solcu bir kimlik benimsenirse, yine alınacak oy oranı belli. Değişen bir şey olmayacak. Çünkü toplumun kimlikler üzerinden, yani din, inanç, mezhep,

memleket temelinde hangi oranda bölündüğü bellidir. CHP bir gün tekrar sola doğru dönerse bu da 60'lı ve 70'li yıllarda olduğu gibi işçi sınıfının önünü açmak için olmayacak, sola yönelen işçi sınıfını düzen içinde tutmak için olacaktır. Yani CHP sadece burjuvazinin çıkarı solcu olmasını gerektirdiğinde sola döner.

Değişim sınıf siyaseti ile olur! Sınıf siyaseti CHP'den kopmayı gerektirir!

Bu kısır döngü sadece sınıf politikasıyla aşılabılır. Yani insanlara "sağ muhafazakâr seçmen" olarak değil işçi, emekçi, yoksul köylü olarak bakarsanız, emekçi halkın sınıfsal çıkarlarına uygun politikalar izlerseniz düzen siyasetinin değişmeyen matematiğini aşabilirsiniz. Ama bu politikalar sermayenin çıkarlarıyla çatışmak zorunda. Bu politikalarla Batı emperyalizminin desteğini de almazsınız. Tam tersine emperyalizmle de karşı karşıya gelmek zorundasınız. Yani burjuvaziye ve emperyalizme göbekten bağlı CHP değişemez ve hiçbir şeyi de değiştiremez. Değişimin yolu sınıf siyasetindedir. Görev sosyalistlerin omzundadır. Bunun için de önce sosyalistler CHP'nin kuyrukçusu olmaktan vazgeçmeli, kimlik siyasetini sınıf siyasetiyle değiştirmelidir.

İstibdadın dindar ve kindar nesil projesinin son eseri ÇEDES

İstibdad rejimi 20 yılı aşkın süredir yapboz tahtasına çevirdiği, her yıl daha da kötü ve yetersiz hale getirdiği eğitim sisteminde, hem eğitimdeki esas sorunu gizlemek hem de tekdüze, mezhepçi fikirleri genç nesillerin zihnine ve toplumun geneline yerleştirmek için yeni bir hamle başlattı. Çevreme duyarlıyım, değerlerime sahip çıkıyorum projesi (ÇEDES) ile imam, müezzin ve vaiz gibi din hizmetlerinde çalışan kişilerin "manevi danışman" adı altında lise, ortaokul ve hatta ilkokullarda görevlendirilmesi protokole bağlanıyor.

Bu proje elbette yeni değil, istibdad rejimi uzun yıllardır "dindar ve kindar" bir nesil yetiştirmenin peşinde. İlk olarak 30 Mart 2012 tarihinde çıkarılan (4+4+4 diye bilinen) kanun sonrası, değerler eğitimi okullarda resmi olarak uygulanmaya başlandı. İlk hamle 15 Temmuz ile birlikte akamete uğradıysa da, 2021 yılında Milli Eğitim Bakanlığı (MEB), Diyanet İşleri Başkanlığı (DİB) ve Gençlik ve Spor Bakanlığı (GSB) arasında yapılan bir protokolle yeniden hayat buldu. Bu protokolle verilecek eğitim imam hatip ortaokulu ve liseleriyle

sınırlıydı. Esas yeni olansa Milli Eğitim Bakanlığı Müsteşarlığı döneminde "karma eğitim zorunlu değil" diyen yeni Milli Eğitim Bakanı Yusuf Tekin'in, protokolü eğitim kurumlarının tüm seviyelerini hatta ilkokulları dahi kapsayacak şekilde genişletmiş olması.

Çocuklarımızın ve gençlerimizin nitelikli bilimsel eğitime ihtiyacı var!

Yıllar süren iktidarına rağmen hala okullarda doğru düzgün bilimsel eğitim veremeyen, ne fen bilimleri ne sosyal bilimleri öğretebilen, ekonomik zorluklar sebebiyle yeterli beslenemeyen öğrencilerine okulda iki öğün yemek vermekten aciz, eğitime dair sorunları ancak parası olanın faydalanabileceği özel okulların sayısını artırarak düzeltmeye çalışan bir iktidar var. Okulların fiziki koşullarını ve depreme dayanıklılık problemini çözmemiş, eğitim kurumlarının temizliğini bile velilerin desteğiyle sağlayabilen istibdad rejimi, işi gücü

birakmış içinin nasıl doldurulacağı meçhul bir "manevi eğitim" vermenin peşine düşmüş durumda.

İşçiler, emekçiler çocuklarını okula tekfirciliği, mezhepçiliği öğretilen diye göndermiyor, kendisi gibi işçi emekçi çocuklarına kin duymayı öğretsin diye de göndermiyor. İnsanlar çocuklarını okula iyi, bilimsel, nitelikli eğitim alması için gönderiyor. Bunun için de ihtiyaç olan şey fiziksel koşulları iyi okullarda, eşit, parasız, karma, nitelikli, bilimsel, anadilde eğitimin sağlanmasıdır. Eğitimin bir sınavlar silsilesi olmaktan çıkarılıp politenik eğitim verilmesi gerekir.

Söz konusu çocuklarımızın ve memleketin geleceğidir. Bu yüzden başta eğitim alanında örgütlü sendikalar olmak üzere, ayrı gayrı demeden, hep birlikte bu talepleri sürekli olarak dile getirmek ve elde edene kadar da etkili bir şekilde mücadele etmek zorundayız.

Sermayenin emperyalizmin istibdadın hükümeti!

Erdoğan'ın seçimlerin ardından kurduğu hükümette yer alan isimler önümüzdeki dönemde nasıl bir politika izleneceğinin sinyallerini veriyor. Hükümetin, genel yapısına bakıldığında, Erdoğan'ın Türkiye A.Ş. mantığının devamcısı olacak şekilde seçilmiş isimlerden oluştuğu görülüyor. Hükümetin en kritik bakanlıklarında ise sermayenin ve emperyalizmin beğeneceği tarzda isimler itina ile seçilmiş vaziyette.

Ekonomide sermayeye ve emperyalizme güven

Erdoğan bir dönem daha iktidarda kalmak için Merkez Bankasını ve Hazine'yi parti kasası gibi kullandı ve tabiri caizse sıfır tüketti. Ülkeyi büyük bir borç batağına soktu. Dolar kölesi bir ekonomiyle, Batı emperyalizmine, görüldü bile olsa kafa tutmak mümkün değil. Bu yüzden ekonominin dümeni, başında İngiliz vatandaşı Mehmet Şimşek'in olduğu ve Batı emperyalizmi nezdinde güçlü referansları olan bir ekibe devredildi. ABD'den getirilip Merkez Bankasının başına geçirilen Hafize Gaye Erkan para politikası için en kritik mevkide bulunacak. Cumhurbaşkanı Yardımcısı Cevdet Yılmaz da geçmişte Kalkınma Bakanı olarak Mehmet Şimşek'le aynı kabinde yer almış bir isim.

Erdoğan yaklaşan yerel seçimler dolayısıyla seçim ekonomisinden de tümüyle vazgeçmeyecek. Bu açıdan bir önceki dönemde Merkez Bankasının başında olan Şahap Kavcıoğlu'nun Bankacılık Denetleme ve Düzenleme Kurulunun (BDDK) başına getirilmesi önemli. Kavcıoğlu, BDDK'nın başında kâr rekorları kıran özel bankaların Erdoğan'a ödeyeceği diyeti tahsil etmekle görevli olacak. Özel bankalar tatlı sert bir muamele ile bir süre daha Erdoğan'ın seçim ekonomisini finanse etmeye mecbur bırakılacak. Seçimlere kadar zorunlu tahvil alımıyla hazineyi fonlamaya devam edecekler. Tabii ki babasının hayrına değil. Erdoğan bankaların kârlarına devlet garantisini getirecek. Seçim sonrasında faizler yükseltildiğinde bankaların ellerindeki düşük faizli tahvillerin zararını hazine üstlenecek. Tabii ki vergilerle ve zamlarla bu zarar da halka yüklenecek. Ama esas büyük saldırı Mehmet Şimşek'in yapısal reformları ile gelecek. Kıdem tazminatının kaldırılması dahil olmak üzere sermayenin stratejik talepleri "istikrar politikası" paketiyle ve "kalcı çözüm" gerekçesiyle dayatılacak.

Hükümette NATO rüzgârı

Dış politikada da dümen Batı emperyalizmine doğru kırılıyor. Dışişleri Bakanı Hakan Fidan, hakkında MİT başkanlığı döneminden beri anlatılan masalların aksine, hiç de "yerli ve milli" bir figür değil. Son dönemde iktidarın en önemli destekçilerinden olan Aydınlik gazetesi geçmişte onun için "İngiliz tomasından geçti hızla yükseldi" manşeti atmıştı. Almanya'da bulunan İngiliz ordusuna tahsisli Rheinland Askeri Kompleksi'nde konuşlu ARRC Karargahı'nda yaptığı görev kariyerinde önemli bir dönüm noktası oldu. NATO'nun anlaşmalı okulu olan ABD'deki Maryland Üniversitesi bünyesinde siyaset bilimi okudu. TSK'dan ayrılıp Avustralya Büyükelçiliği'nde (Türkiye'nin değil Avustralya'nın büyükelçiliği!) maaşlı danışman olarak çalıştı. Erdoğan tarafından TİKA'da (Türk İşbirliği ve Kalkınma İdaresi) görevlendirildiği dönemde bu kuruluşun Türk değil Amerikan çıkarları doğrultusunda çalıştığına dair tartışmalar yaşandığını da yine Aydınlik gazetesinden okuyoruz. Gerçek bu! Dışişleri bir Kurtlar Vadisi dizisinden ziyade bir James Bond filminden çıkmış bir karaktere teslim edilmiş vaziyette.

Hakan Fidan'ın yerine MİT Başkanı yapılan İbrahim Kalın ise Amerikancı ve NATO'cu olmasıyla iktidar cephesinde bile çokça tartışılan bir isim. Kaldı ki Wikileaks belgelerinde ismi CIA'nın gölge kuruluşu Stratfor'un TR-306 kod adlı kaynağı olarak geçiyor. Bu belgelerde İbrahim Kalın'ın sadece Stratfor'un isteği ve çıkarları doğrultusunda yazılar yazmakla kalmadığını aynı zamanda Stratfor kurucusu George Friedman'ın Türkiye'ye yaptığı istihbarat gezilerinde ona araç ve şoför bile ayarladığını öğreniyoruz.

Mevcut iktidarın, yarı-askeri rejim karakterinin süreceği Genelkurmay Başkanı olan Yaşar Güler'in görevi devam ederken Milli Savunma Bakanı olarak atanmasından bir kez daha görüyoruz. Daha önce de aynı şekilde Hulusi Akar Genelkurmay Başkanı iken Milli Savunma Bakanlığına getirilmişti. Her ne kadar Hulusi Akar, kendi astı olarak gördüğü Yaşar Güler'e koltuğu bırakırken pek memnuniyetsiz bir görüntü verse de ordunun zirvesinde Amerikancı ve NATO'cu doğrultunun devam edeceği görülüyor. Hatta belki Pentagon'un "bize yakın" dediği Hulusi Akar'dan bile daha NATO'cu bir yöneliş görebiliriz.

Yaşar Güler'den. Amerikan muhalefetinden gelip iktidara yanan İyi Parti'nin asker üyelerinin Yaşar Güler'e muhabbeti tesadüf olmasa gerek. Tabii Hakan Fidan, İbrahim Kalın ve Yaşar Güler'e kefil olan bir başka ismi de zikretmek lazım. Ben de başbakan olsam bu isimlerle çalışırdım diyen Ahmet Davutoğlu!

Soylu gitti istibdadın sopası el değiştirdi

İçişleri'nde ise Süleyman Soylu'nun sadece Bakanlıktan ayrılmadığını, ekibinin de ciddi bir tasfiye ile karşı karşıya kaldığını görüyoruz. Yeni İçişleri Bakanı olarak Soylu'nun halefi olmak şöyle dursun onunla karşıtlık ve çatışma içinde olduğu bilinen Ali Yerlikaya'nın atanması bunun işareti. Sadece polis teşkilatındaki yeni görevlendirmeler değil aynı zamanda Soylu ile adı çikan Sarallar grubu gibi mafya organizasyonlarına yapılan operasyonlar da bir dönemin geride kalmaya başladığını gösteriyor. Ancak bu tamamen devlet içindeki farklı çıkar gruplarının karşılıklı hesaplaşmasından ibaret. Polisin ve jandarmanın emekçi halkın üzerinde istibdadın sopası olma rolünde bir değişiklik olmayacağı da seçim sonrasında eylemlerden görülüyor.

Millet İttifakı (Amerikan muhalefet) muhalefette ama fikirleri iktidarda

Yeni hükümete bir de muhalefet açısından bakmak gerekiyor. Çünkü solda pek çokları Millet İttifakı'nı mevcut rejime son vermek niyetiyle desteklemişti. Biz ise Millet İttifakı'nın sermaye düzenine son vermeye de istibdadı yıkmaya da niyetli olmadığını vurgulamıştık. İşte tablo ortada. Millet İttifakı ekonomide TÜSİAD'ın çizgisinde rasyonel politikalar istedi, bu politikaları savunan Mehmet Şimşek geldi. Dış politikada NATO ve Batı eksenini savundu, Amerikan ve İngiliz emperyalizminin gözdeleleri hükümetin ve devletin en kritik noktalarına getirildi. İstibdada karşı ise Millet İttifakı bir dönem boyunca Süleyman Soylu ile yatıp kalktı. Soylu'yu adeta günah keçisi ilan etti. Ve Soylu da gitti... Sanki bizim Amerikan muhalefeti dediğimiz Millet İttifakı'nın kendisi muhalefette ama fikirleri iktidardadır. Bu da Erdoğan'ın yeni hükümetinin sermayenin ve emperyalizmin çıkarlarına uygun bir hükümet olduğunun bir tür sağlaması niteliğinde.

Sungur Savran

Sınıf savaşı için yığınak dönemi

Daha seçimler sona ereli bir ay oldu. Sadece bir ayda Kılıçdaroğlu'nun stratejisinin ne kadar çürük olduğu çıplak biçimde ortaya çıktı. Daha da önemlisi, sosyalist hareketin "bir oy Kılıçdaroğlu'na" tutumunun ne kadar yanlış olduğu da rahatlıkla görülür bir gerçek haline geldi.

Seçimin tek sonucu Erdoğan'ın anayasanın açık hükmüne rağmen üçüncü kez cumhurbaşkanı seçilmiş olmasına kuzu kuzu rıza gösterilmiş olması değil. Bir diğer önemli sonuç, Kılıçdaroğlu'nun Erdoğan'a her türlü manipülasyona açık, gerici birtakım anayasa değişikliklerini onaylayabilecek bir meclis hediye etmiş olması. Dört hayalet partiye verilen 39 milletvekilliği sayesinde anayasa değişiklikleri halka gitmeden dahi yapılabilecek. Nitekim Erdoğan "Cumhuriyetimizin 100. yıldönümünde" yeni bir anayasadan söz etmeye başladı bile.

Nasıl oldu bu? Kılıçdaroğlu Millet İttifakı içinde yılanlar besledi. Sabık Erbakancı ve Erdoğancılarının yanı sıra sabık Türkeşçilerin de kendi amaçlarına yarayacağı hayalini kurdu. Şimdi seçimden beri olan biteni hep birlikte hatırlayalım.

- Ali Babacan, durup dururken, görüşlerine uygun olduğu takdirde iktidarla anayasa değişikliğine yatkın olduklarını söyledi.
- Abdüllatif Şener düne kadar milletvekili olduğu partinin cumhurbaşkanı adayına oy vermediğini açıkladı.
- Meral Akşener partisinin kongresinde zehir zemberek bir konuşmayla CHP ile kurduğu ilişki konusunda pişmanlık belirtti, "size mutlu günler" dedi ve güçlü alkış aldı.
- Babacan, aldıkları 15 milletvekilliğinin "analarının ak sütü gibi helal" olduğunu belirtti.
- En güzeli, DEVA ve Saadet Partileri HÜDA PAR'a bayram ziyareti yaptı.

Sosyalistlerin Kılıçdaroğlu'nun yedek gücü rolüne soyunmuş olmasının vahameti de daha şimdiden açığa çıkmış bulunuyor. Yukarıda anlatılanlar siyasi rejimde, laiklikte, kadınların güvencelerinin korunmasında, eğitimin bilimselliği ve dünyeviliğinde, Alevi kitlelerinin güvenliğinin savunulmasında vb. doğan tehlikelere işaret ediyor. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler açısından en az bunlar kadar önemli olan, iktidarın ekonomiye yapmaya hazırlandığı operasyondur.

Seçim öncesinde hiç aralık vermeden söyledik: Seçimden sonra patronların hangi temsilcisi başa geçerse geçsin, yaşanan sürdürülemez enflasyonist politikaya karşı bir yüksek faiz-kemer sıkma-yapısal reform programını uygulamaya girişecektir. Şimdi ilk adımı atılan işte budur. Merkez Bankası gösterge faizi Mart ayındaki yerel seçimler düşünülerek istendiği kadar artırılmamış olabilir ama girilen yol budur. Yerel seçimler sonrası Türkiye'de işçi sınıfı için ekonomik hayat yangın yerine dönecektir. AKP'nin seçim için harladığı ekonominin ateşini düşürmenin maliyeti işçi sınıfına, emekçiye, yoksula ödetilecektir. CHP ve Millet İttifakı partileri bu politikaya bütünüyle onay veriyor, hatta yeteri kadar güçlü uygulanmadığı için şikâyet ediyor.

Yaklaşan bu musibetlere karşı sosyalist hareketin CHP'nin kuyruğuna takılma politikasına keskin biçimde son vermesi gerekiyor. Yaklaşan sınıf taarruzuna karşı direniş sosyalistlerin en önemli görevidir. Bu ihtiyacı bu aşamada bile göremeyenler görünürde ne kadar desteğe sahip olurlarsa olsunlar gelecekte yaşanacak yenilgilerin bedelini ödeyecekler.

Üstelik, Millet İttifakı'nın dağılma dinamikleriyle birlikte Kılıçdaroğlu Avrupa'daki faşistleri taklit ederek bütün politikasını göçmen ve sığınmacılara ve buna paralel olarak Kürtlere düşmanlığa yaslayan Ümit Özdağ ve Zafer Partisi ile aynı yola girme eğilimi gösteriyor. Önümüzdeki dönemde CHP kuyrukçuluğu halka karşı eskisinden de büyük bir suç haline gelecektir. Devrimci İşçi Partisi, burjuvazinin bu iki cephesine karşı işçi sınıfının mücadelelerinin örgütlenmesi için bütün gücüyle sınıfın yanında ve önünde yer alacaktır. Başka sosyalistlerle kol kola girebilirsek ne âlâ!

Dokuz ay sonra bütün hızıyla başlayacak sınıf savaşına hazırlık, görev budur. Politikasının doğruluğu ortaya çıkmış olan DİP'e omuz verin!

Ertuğrul Oruç**Kızamık salgını büyüyor,
Bakanlık seyrediyor**

Dünya Sağlık Örgütü (DSÖ) verilerine göre Türkiye'de 2023 yılının ilk iki ayında 343, ilk dört ayında ise toplam 1.440 kızamık vakası görüldü. Bu, son yıllardaki (2019 yılından sonraki) en yüksek kızamık vaka sayısı. Kızamık, çocuklarda ölüme yol açabilen bir hastalık. Kızamık virüsünün çok bulaşıcı oluşu, Türkiye'nin asılama oranlarının düşük oluşu ve Avrupa'daki vaka sayısının yarısının Türkiye'de olması göz önüne alındığında ciddi bir halk sağlığı sorunu ile karşı karşıyayız. Sağlık Bakanlığının bir an evvel kızamık salgınını önlemeye yönelik ciddi adımlar atması gerekiyor.

Kızamık, daha sık çocukluk çağında görülen, zatürreye, beyin iltihabına (ensefalit) ve hatta ölüme sebebiyet verebilen oldukça bulaşıcı bir hastalık. Yaklaşık altmış yıldır etkili ve koruyucu aşısı olmasına karşın hem ülkemizde hem de dünyada salgınlara neden olabilmekte. Çok bulaşıcı bir hastalık olduğu için korunmanın yolu aşılama yoluyla geçiyor. Toplumun hemen hemen tamamı (en az %95'i) aşılandığı takdirde tek tük vakalar haricinde salgın boyutuna ulaşmıyor. Peki, 2010'da ülke içinde kızamık hastalığını artık tamamen sorun olmaktan çıkardığımızı düşünürken, salgınlardan patlak verdiği bir ülkeye nasıl döndük?

Korunmanın yolu aşı olduğuna göre aşılama oranlarına odaklanmak önemli. Kızamık aşısı 2 doz yapılan bir aşı. 2021 yılı verilerine göre 23 il birinci doz, 40 il ise ikinci doz kızamık aşılama oranında toplum bağışıklığı hedefinin (%95'in) altında kalmış. Geçmişten beri Türkiye, aşılama oranları bölgeden bölgeye büyük eşitsizlikler gösteren bir ülke olmuştur. Bu nedenle geçmişte de Türkiye'de kızamık salgınları olurdu. Ancak geçmişte, 1980'lerden sonra ülke çapında yıldan yıla yaygınlaşan ve bölgesindeki nüfusa giderek daha fazla hakim olan Sağlık Ocakları'nın varlığı büyük bir avantajdı. Bugün bu avantajdan yoksunuz. Aile hekimliği sisteminde örneğin Edirne'de yaşayıp aile hekimliğine kaydınız Kars'ta olabilir.

Aşı oranlarının düşüşündeki diğer bir faktör, aşı reddi veya aşı tereddüdü. Gerçekliği olmayan bilgilere dayanarak her gün daha fazla sayıda aile, çocuklarına aşı yaptırmak istemiyor veya çekiniyor. Oysa kızamık aşısı 60 yıldır güvenle kullanılan etkin bir aşı. **Aşılama yapılmadığı takdirde kızamık hastalığından her 20 çocukta 1'i zatürre, her 1000 çocukta 1'i beyin iltihabı olması beklenirken, ölüm beklentisi ise her 1000 çocukta 1'i ile 3'üdür.** Her ne kadar bakanlık kızamık verileri ile ilgili detaylı açıklama yapmasa da ilk dört ayda Türkiye'de görülen 1.440 vaka sayısını göz önüne alarak 70'ten fazla çocuğun zatürre olduğunu, bir çocuğun beyin iltihabı geçirdiğini ve en az bir çocuğun da öldüğünü tahmin edebiliriz. Ülke içinde görülen vakaların ezici çoğunluğunun ya aşısız ya da eksik aşılanmış kişilerde olması, bize tüm bu risklerden, aşılama ile korunmanın mümkün olabileceğini tekrar göstermektedir.

Kızamık salgınının sorumlusu olarak sıklıkla mülteciler gösteriliyor. Aşılama olmayan veya eksik olan mülteciler hastalığı bulaştırabilir. Ancak ülke içindeki aşılama oranları yeterli oranda olduğu takdirde tekil vakaların ötesine geçmez, salgın düzeyine ulaşamaz. Ayrıca ülke içinde mültecilere yönelik aşılama başta olmak üzere planlı-programlı bir koruyucu sağlık politikası bulunmamaktadır. Dolayısıyla salgının ortaya çıkmasında bir suçlu varsa veya günah keçisi aranacaksa bu mülteciler değil ülkenin Sağlık Bakanlığıdır.

Türkiye'deki kızamık verilerine Sağlık Bakanlığından veya herhangi bir resmî merciden erişmek mümkün değil. Bakanlığın Dünya Sağlık Örgütü'ne (DSÖ) bildirdiği vaka sayıları üzerinden yorum yapabiliyoruz. Bu vakaların il dağılımları ve pek çok ayrıntı da mevcut değil. Oysa bilinen en bulaşıcı hastalıklardan biri olan, özellikle 1 yaşın altındaki çocuklarda ağır hastalık yapma ve öldürücülüğü yüksek olan böyle bir hastalık ile ilgili ailelere olayın ciddiyetini kavratmak ve aşılama teşvik etmek için mümkün olan her iletişim kanalı kullanılmalı ve tüm veriler toplumla paylaşılmalıdır.

Salgınla etkin mücadele için Sağlık Bakanlığının, sağlık merkezlerine yazı göndermek ve Sağlık Bakanı'nın Tweet atması dışında, vakit kaybetmeden somut adımlar atması gerekmektedir. Bu somut adımlar neler mi olmalı? Vaka görülen bölgelerdeki 9 ay-15 yaş arası çocuklar ve sağlık emekçileri aşılanmalı, şüpheli vakalar izole edilmeli, bu kişiler ile temas edenler karantinaya alınmalı, aile hekimliklerine sağlık emekçisi desteği verilmeli, başvuru beklenmemeli sahaya çıkılarak aşılamalar yapılmalı, mültecilere yönelik koruyucu sağlık hizmeti başta olmak üzere sağlık hizmeti planlanması yapılmalı, bakanlık elindeki tüm verileri toplumla paylaşma-

Gerçek gazetesi okur toplantısında düzen siyasetinin moral bozukluğu yok sınıf siyasetinin umudu var!

Gerçek gazetesinin Haziran sayısının tartışıldığı okur toplantılarından biri 11 Haziran Pazar günü Devrimci İşçi Partisi'nin Okmeydanı bürosunda yapıldı. Fabrikalardan işçilerin, değişik sektörlerden emekçilerin, üniversite ve liselerden gençlerin katıldığı toplantıda 14-28 Mayıs seçimlerinin değerlendirilmesi önemli bir ağırlık oluşturdu. Kim ne kadar oy aldı, Erdoğan neden ve nasıl kaybetti gibi popüler tartışma konularından ziyade seçim sürecinin sınıf mücadelesi için nasıl bir ortam yarattığı, işçi sınıfını ve emekçi halkı bekleyen tehlikeler, kızgınlaşan sınıf mücadelesinde nasıl bir hat izlemek gerektiği masaya yatırıldı.

DİP Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek yaptığı konuşmada CHP'nin peşine takılan solun bu yönelişe son verip sınıf siyasetine yüzünü dönmemesi halinde aynı kuyrukçuluğun yaklaşan yerel seçimlerde de tekrarlanacağı konusunda uyardı. Bu sefer belediyeleri "AKP'ye, "tek adam"a, faşizme kaybetmemek" gibi gerekçeler, CHP'yi destekle-

menin özrü olacak dedi. Devrimci İşçi Partisi'nin sola yönelik eleştirilerinin müttefiklerimizle birlikte burjuvaziye karşı birlikte mücadele etme çağrısı olduğunu özellikle vurguladı. Cumhuriyet tarihi boyunca işçi sınıfını ihya eden bir seçim sonucu görülmediğini, sol nezdinde en umut vadedenlerinden sonra bile burjuvazinin sınıfa ve ezilenlere saldırdığını anlatarak 15-16 Haziranlar, Kaveller, Bahar eylemleri ve nihayet Gezi ile başlayan halk isyanıyla işçi sınıfı ve emekçi halk ne kazandıysa mücadele ile kazanmıştır dedi.

Mehmet Şimşek'in ekonominin başına getirilmesiyle CHP ve Millet İttifakı cephesinde sermayenin çıkarlarına dayanan bir iyimserlik rüzgârı esiyor ve bir yapıcı muhalefet iklimi siyasete hâkim oluyor. İşçi sınıfı için ise tüm

bunlar sınıf mücadelesinin sertleşeceğini habercisi. Toplantıda tartışmaların yoğunlaştığı konu da burası oldu. Özellikle fabrikalardan katılan öncü işçilerin aldığı sözlerde geleceğe dair umutsuz olmak için bir gerekçe olmadığı, işçi sınıfına ve sınıf mücadelesine güvenmek gerektiği vurgulandı. Bu vurgular iyi niyet beyanlarından ötedeydi. Somut mücadele deneyimlerinden hareket ediyordu. Konuşanlar istibdad rejiminin en koyu baskı uyguladığı dönemlerde dahi direnişler, grevler, fabrika işgalleri gerçekleştiren işçi sınıfının öncü mensuplarıydı.

Sınıf siyaseti diyenlerin umutları düzen siyasetinin sahte bahar vaatlerine değil sadece işçi sınıfına bağlıdır. Umutlarımız kırılmadı çünkü işçi sınıfı hangi partiye oy vermiş olursa olsun ekmek mücadelesinde nasıl birleşebildiğini, istibdadın sopsasına karşı hep birlikte nasıl direnebildiğini sayısız örnekle bize gösterdi. Bu mücadelelerin önderleriyle ve neferleriyle geleceği güzelleştirmek, gerçek baharı getirmek bizim elimizde. Hürriyet işçilerle gelecek!

Çorlu'da Gerçek gazetesi okur toplantısında öncü işçilerin gündemi sınıf siyasetinin gerekliliği

Gerçek gazetesinin Haziran ayındaki kahvaltılı okur toplantılarından birisi de 18 Haziran Pazar günü Devrimci İşçi Partisi Çorlu bürosunda yapıldı. Son dönemde Trakya'da işçi mücadelelerine damgasını vuran Bel Karper, Adkotürk ve Lila Kağıt grev ve direnişlerinden, metal, gıda, plastik fabrikalarından işçilerin bir kez daha dostların arasında güneşin sofrasında buluştuğu kahvaltılı ile başlayan toplantı, bir yoldaşımızın *Gerçek* gazetesinin son sayısının manşetinde yer alan "Sınıfı bil, safları sıklaştır, sınıf kavgasına hazırlan!" çağrısı doğrultusunda yaptığı konuşmayla devam etti.

Yoldaşımız konuşmasında, öncelikle *Gerçek* gazetesinin burjuva medyasından, başka gazetelerden farkını ortaya koydu. Tarafsızlık iddiasındaki burjuva medyasının, gazetelerinin sermayenin tarafında olduğunu, *Gerçek*

gazetesinin de zaten tarafsız değil, aksine gayet taraflı, işçi sınıfının tarafında olduğunu vurguladı. İşçi sınıfının gözünden, sınıf siyaseti çizgisinde ve sadece okurlarının değil yazarlarının da işçiler olduğu bir gazete olduğunu belirtti. Ülkemizin içinden geçtiği seçim döneminde her ne kadar işçi sınıfını, emekçileri, ezilenleri iki seçenek arasında bölmeye çalışsalar da, işçi sınıfının %48 de %52 de olmadığını, işçilerin seçimin ertesi günü hangi partiye oy vermiş olursa olsun fabrikalarda, işyerlerinde dirsek dirseğe çalıştığını, ekmek kavgasında birleştiğini ifade etti. Patronların ve dü-

zen siyasetinin ikiye bölünmüşlüğüne gösteren çarpıcı örnekler verdi. Buna karşılık da Devrimci İşçi Partisi'nin çağrısının sınıfı bilip öntümüzdeki dönemde daha da kızışacak olan sınıf kavgasına hazırlanma, safları sıklaştırma çağrısı olduğunu vurgulayarak örgütlenmeye davet etti.

Konuşmanın ardından toplantımız çeşitli fabrikalardan işçilerin aldığı sözler ile devam etti. Tartışmalarda sendikaların, işçi aیدatlarını işçilerin örgütlenmesi ve mücadelesi için kullanmasının grevlerde, direnişlerde ne kadar kritik olduğu, bunu sağlamak için "Sendikaya üye ol, sahip çık, denetle!" yaklaşımının önemi, işçi sınıfının siyaset masasına da yumruğunu vurmasının ne kadar yakıcı bir ihtiyaç olduğunun seçim sürecinde düzen siyasetinin peşine takılan solun politikasızlığı ile bir kez daha kendini gösterdiği gibi konularda yoğunlaştı.

İstanbul İkitelli'de Sivas katliamı anması: "Unutmadık unutturmayacağız!"

Sivas Madımak katliamında kaybettiklerimizi anmak ve sorumlulardan hesap sormak için İstanbul İkitelli'de Devrimci İşçi Partisi öncülüğünde sol-sosyalist partilerle birlikte bir basın açıklaması düzenlendi.

Basın açıklaması 2 Temmuz Pazar günü 19:00'da emekçi halkın yoğun olarak kullandığı otobüs durağında yapıldı. Madımak'ta yitirdiğimiz canlar için bir dakikalık saygı duruşu ile başlayan eylemde kurumlar adına açılış konuşması yapıldıktan sonra basın açıklaması okundu.

Basın açıklamasında Madımak katliamının yalnızca faşist bir grup tarafından yapılmadığı, katliamın devlet gözetiminde yapıldığı ve dönemin

siyasi iktidarının da suç ortağı olduğu vurgusu yapıldı. Sivas Madımak katliamına giden sürecin 1989 Bahar Eylemleri'nden, 1990'da kamu emekçilerinin mücadelesine, 1990-1991 yıllarındaki Zonguldak grevinden, Büyük Madenci Yürüyüşü'ne işçi sınıfının gündeme büyük eylemlerle damga vurduğu yıllar olduğu ve yükselen emekçi

hareketine ket vurmak isteyen devletin, her zaman olduğu gibi mezhepçi ve faşist katliam silahını kullandığı hatırlatıldı. Katliam sonrasında da göstermelik davalar ve örtbas etmeler ile ve sonunda zaman aşımına uğratarak şimdiki siyasi iktidarın da bu katliamı sahiplendiği belirtildi. Bugün de Alevilerin nefsi müdafaa durumunda olduğunun, mecliste siyasal İslamcı, faşist vekillerin anayasayı bile değiştirecek güçte olduğunun altı çizildi.

Basın açıklaması yeni katliamların yaşanmaması için geçmişteki katliamların hesabının sorulması gerektiğini ve faşizme karşı örgütlenerek mücadele etmenin gerekliliğine vurgu yapılarak sloganlarla son buldu.

Devrimci İşçi Partisi Kartal temsilciliği, 15-16 Haziran'ın 53. yıldönümünde işçilerle birlikte açıldı!

Devrimci İşçi Partisi İstanbul Kartal'da yeni bürosunu tersane ve metal işçilerinin ağırlıkla katıldığı bir toplantıyla açtı. 15-16 Haziran büyük işçi ayaklanmasının 53. yıldönümüne denk gelen bir dönemde açılan DİP'in Kartal bürosu İstanbul'un Anadolu Yakası'nda sanayi havzalarına ve tersanelere yönelik faaliyetlerde bir merkez işlevi görecek.

Sınıfımızı bilelim safları sıkılaştırılm

Açılışın ilk konuşmasını gerçekleştiren Levent Dölek, geride bıraktığımız seçim döneminin değerlendirmesi ile önümüzdeki dönemde işçi sınıfını bekleyen yeni sınıf saldırılarına dikkat çekti. Mehmet Şimşek'in ekonomi bakanlığı görevinde olduğu yeni kabinenin, işçi sınıfına ve emekçi halka saldırmaya hazırlandığını, işçi sınıfımızın da hem sendikal hem siyasal alanda sınıf saldırılarını püskürtüp yeni kazanımlar elde etmek için hazırlanması gerektiğinin altını çizdi. Devrimci İşçi Partisi'nin işçi sınıfından güç alarak büyüdüğünü ve bundan sonra da gücünü sınıf mücadelesinden alarak büyümeye devam edeceğini vurgulayarak, "sınıfımızı bilelim safları sıkılaştırılm" sözleriyle bitiren yoldaşımız kürsüden alkışlar ile indi.

Öncü işçilerden mücadele ve örgütlenme çağrısı

Toplantıda tersane işçilerinin konuşmaları ağırlık taşıdı. Bu konuşmalarda en çok öne çıkan konu tersanelerde bitmek bilmeyen iş cinayetleri ve işçi sağlığı ve iş güvenliği talepleri oldu. Haziran ayında Hidrodinamik Tersanesi'nde denize düşerek hayatını kaybeden 20 yaşındaki işçi İbrahim Dal nezdinde iş cinayetlerinde ölen tüm işçilerin hesabını sormak ve ölümleri durdurmak için örgütlenmenin tek yol olduğu vurgulandı.

Konuşmacılar arasında Birleşik Metal-İş'te örgütlü olan Chen Solar fabrikasının baş temsilcisi ile son dönemde sendikalaşmayı başarıya ulaştıran Smart Solar fabrikasının temsilcisi yoldaşlarımız deneyimlerini paylaştılar. Bu iki fabrikanın önemi sendikalaşma sürecinde fiili grevle (Chen Solar) ve fabrika işgaliyle (Smart Solar) başarıya ulaşan, işten atılan işçileri geri aldırın ve işçinin örgütlü gücüne dayanarak iş güvencesi başta olmak üzere kazanımlar elde etmiş deneyimlere ev sahipliği yapmış olmalarıydı.

Tüm konuşmalarda ortak bir vurgu baskıcı düzene karşı hürriyeti kazanmak için işçi sınıfının kendi gücüne güvenmesi gerektiğiydi. 1 Mayıs'a da DİP'le birlikte katılan işçiler, o gün taşınan "hürriyet

işçilerle gelecek" pankartının ne kadar doğru ve anlamlı olduğunun seçimlerden sonra daha da açık bir şekilde görüldüğünü söylediler.

İş cinayetlerini durdurmak ve parasız nitelikli sağlık hakkı için sınıf mücadelesi

Daha sonra söz alan İstanbul Tabip Odası (İTO) Genel Sekreteri Ertuğrul Oruç da sağlık alanında yaşanan örgütlenme süreçlerini anlattı ve özelleştirilmiş sağlık sisteminin işçi denetiminde kamulaştırılması için sınıf mücadelesini yükseltmeye çağırdı. Ertuğrul Oruç bugün sendikali fabrikalarda tamamlayıcı sağlık sigortası hakkının olmazsa olmaz bir şart olarak toplu sözleşmelere konduğunu, bunun aslında parasız ve nitelikli

sağlık hizmetine ulaşma imkanının kalmadığını kanıtlandığını söyledi. Sınıf mücadelesinin parasız ve nitelikli sağlık hizmetine ulaşmanın tek yolu olduğunun altını çizdi.

Tekel direnişinden bugüne işgal, grev direniş geleneği Kartal'da

Salondan alınan son söz ise, kendisi de eski bir Tekel işçisi olan ve Kartal Cevizli'de bulunan Tekel fabrikasında şube başkanlığı yapan, Tek Gıda-İş örgütlenme uzmanı Yunus Durdu'ya aitti. Yunus Durdu, aldığı sözde fabrika komitelerinin tüm işçileri mücadeleye katmakta ne kadar etkili olduğunu, yaşadığı ve öncülük ettiği deneyimler üzerinden aktardı. Bir dönem ülke gündemine damgasını

vuran Tekel direnişinin öncülerinden olan Yunus Durdu sendikaların işçilerden topladıkları aidatları örgütlenmeye, eğitime ve direniş-grev gibi eylemlerin desteklenmesine harcamasının mutlaka gerekli olduğunu ve bunun sendika tüzüklerinde bir zorunluluk olarak yer alması gerektiğini vurguladı. Tek Gıda-İş sendikasını bu konuda olumlu bir örnek olarak toplantıya katılan işçilere aktardı. Yunus Durdu, Devrimci İşçi Partisi'nin sınıf mücadelesinde ve örgütlenmesinde yürüttüğü samimi çabalarla benzerlerinden ayrıştığını vurguladıktan sonra tüm işçileri bu mücadeleden bir parçası olmaya çağırdı.

Daha fazla işçi daha fazla mevzi!

Devrimci İşçi Partisi, kongre kararlarında aldığı stratejik mevzilenme kararı doğrultusunda işçi sınıfı içerisinde örgütlenmeye ve büyümeye devam ediyor. Kartal bürosu, DİP'in inşası için bir yeni adım olmakla birlikte, gelecekte verilecek yeni mücadelelerin, açılacak yeni büroların habercisidir. Sınıf mücadelesinin kızışacağı günler geliyor, şimdi zaman sınıf mücadelesinin ateşini harlama, işçi sınıfını ve emekçi halkı seferber etmek için bire beş katarak çalışma vaktidir!

Siyonist İsrail Batı Şeria'da ilhaka hazırlanıyor! İlhaka değil intifadaya ortak ol!

Siyonist İsrail, Batı Şeria'yı resmen ilhak etmek için harekete geçiyor. 1948'de yaşanan ve Büyük Felaket olarak bilinen Nekbe'den yani Filistin topraklarında emperyalizmin desteğiyle gayrimeşru İsrail'in kurulduğunun ilan edilip Filistin halkına karşı etnik arındırma ve tehcir uygulanmasından hemen sonra, bugün Batı Şeria olarak bildiğimiz Filistin toprakları, Siyonistlere karşı savaşa giren Ürdün'ün kontrolü altına girmişti. Daha sonra 1967'de İsrail ile Arap devletleri arasındaki savaşta Siyonizme karşı yaşanan yenilgi, yani Nekse sonrasında Siyonist İsrail ordusu bu toprakları işgal etmişti. Fakat bu topraklar, hemen hemen her durumda Siyonizmin hamiliğini yapan emperyalist devletler veya emperyalist hegemonyanın kod adından başka bir şey olmayan "uluslararası kamuoyu" tarafından bile hiçbir zaman İsrail egemenliği altında kabul edilmedi. Yani Batı Şeria, sadece uluslararası hukuk açısından bakılsa bile, geçici olarak askerî işgal altında bulunan bir bölge. 90'lı yıllarda Filistin Kurtuluş Örgütü ve İsrail arasında imzalanan Oslo Anlaşmaları ile oluşturulan, Batı Şeria'nın farklı kısımlarına A, B ve C bölgeleri adı altında farklı yasal statüler getiren garabet idarî sistemde de, buradaki İsrail kont-

rolü resmi olarak İsrail egemenliği olarak kabul edilmemişti.

Elbette bu işin yalnızca hukuki kısmı idi. Bir kâğıda bunlar yazıldı, altına imzalar atıldı diye Siyonist Siyonistliğinden vazgeçecek değildi. Dolayısıyla Batı Şeria'da İsrail adacıkları yaratmayı hedefleyen yasadışı Siyonist yerleşimler, yıllardır artarak devam ediyordu. Ama şimdi, Binyamin Netanyahu'nun başını çektiği, açıkça faşist partilerin içinde bulunduğu, dahası İçişleri Bakanlığı gibi en stratejik mevzileri bu faşistlerin kontrol ettiği yeni İsrail hükümeti, bu durumu resmi olarak da değiştirmek için açıktan hamle yapıyor. Yani şimdiye kadar Filistin halkının ulusal ve bireysel haklarına hukuk tanımaz şekilde saldıran İsrail Siyonizmi, Üçüncü Büyük Depresyon koşullarında ve yeni bir dünya savaşının eşliğinde hukuk tanımazlığını yeni bir boyuta taşımaya hazırlanıyor.

Kısa süre önce İsrail hükümeti, Batı Şeria'daki askerî İsrail idaresinin bir sivil idareye devredileceğini, yaratılacak bu yeni sivil idari birimin başına da şu anda Finans Bakanı olan ve Yahudilerin diğer milletler ve dinlere üstünlüğünü savunan Dinî Siyonizm Partisi lideri Bezael Smotrich'in getirileceğini açıkladı. Askerî idare yerine sivil idare-

nin geçmesi kulağa ilk anda hoş gelebilir ama öyle değil. Tersine Netanyahu'nun yapmaya çalıştığı Batı Şeria'yı geçici olarak işgal edilmiş Arap toprağı olmaktan çıkararak resmen İsrail vilayeti haline getirmek, bu yeni vilayetin başına da bir faşisti sömürge valisi olarak, her türlü direnişi kırmak üzere tayin etmektir.

Filistin halkı direnecek, dünyanın emekçi halkları Filistin halkının mücadelesine sahip çıkacak!

Yapılanın galiz biçimde uluslararası hukuka aykırı olduğunu yazdık. Ama İsrail'in ilhak hamlesine karşı emperyalist hegemonyanın tezahürü olan "uluslararası kamuoyu"na güvenilemez. Eğer Filistin halkı direnmezse, dünya halkları bu direnişin yanında tutum almazsa, uluslararası kamuoyundan birkaç mahcup kınama gelecek, sonra da Filistin halkı kendi kaderine terk edilecektir. Bunu en iyi bilen de Filistin halkıdır. Kurtuluş için kendi mücadelesinden başka bir yolun olmadığını bilen Filistin halkı, başta Cenin olmak üzere Batı Şeria'da güçlü bir direniş kapasitesine sahip olduğunun örneklerini vermeye başladı bile. Cenin'e giren İsrail işgal ordusuna ait bir

zırhlı araç ev yapımı patlayıcılarla kullanılamaz hale getirildi. Uluslararası medyada yazılanlar, bu eylemin Siyonistler açısından birkaç açıdan endişe verici olduğunu gösteriyor. Belki de en önemlisi, eylemde kullanılan ev yapımı teknik ekipmanın profesyonel denilebilecek seviyelere yaklaşmış olması. Basının aktardıklarına göre, bu "yerel" teknik kapasiteyle üretilen ekipmanın, ilhak durumunda İsrail ordusunun ve yerleşimcilerin kullandığı yollarda belirmesi ihtimali Siyonist işgal ordusunda kaygı yaratıyor. Eylemde kullanılan yöntem de bu kaygıyı artırıyor. Batı Şeria'da Siyonist ordunun araçlarının patlayıcılarla pusulanması on yılı aşkın bir süredir görülüyordu. Dahası bu eylemin yanı sıra, Filistinli direnişçiler çeşitli kontrol noktalarına ve yerleşimcilere yönelik silahlı eylemler de gerçekleştirildi.

Siyonist işgalcinin tepkisi de bu kaygıyı yansıtır ölçüde. İkinci İntifada'dan bu yana ilk kez İsrail ordusu Batı Şeria'daki bir şehre askerî helikopter ile saldırmak zorunda kaldı. Cenin direnişini kırmak için SİHA'lar da devreye sokuldu. Dahası direniş eylemlerini izleyen günlerde, silahlı Siyonist yerleşimciler asker desteğiyle Filistin köylerine ve yerleşimlerine saldırarak en az iki Filistin-

liyi öldürdü, çok sayıda Filistinliyi yaraladı; evleri, okulları ve camileri kundakladı. Bu barbarca misilleme girişimlerinin önümüzdeki dönemde, özellikle de ilhak resmileşirse gerçekleşecek direniş kırabileceğini gösteren hiçbir şey yok. Son günlerde Cenin merkezli olarak yaşananlar yalnızca yaklaşan fırtınanın büyüklüğüne delalet.

Emperyalist devletlerin, Siyonistlerin resmen Batı Şeria'yı ilhak etmesi durumunda yapacakları iki yüzlü kınama açıklamalarına dikkat çekmiştik. Filistin halkının ilhaka direnişini başlayınca, bu kınama açıklamalarına mutlaka "Filistin terörü"nü kınayan açıklamalar da eklenecektir. Bunu defalarca gördük. Türkiye'deki istibdad rejiminin yapacağı da emperyalistlerinkinden farklı olmayacaktır. İstibdad rejimi Siyonist terör ile Filistin direnişini eşitlemeye ne kadar teşne olduğunu son dönemde göstermişti. Yani ilhaka karşı direnen Filistin halkı, yanında istibdadın Türkiye'si'ni bulamayacak. Ama biz, işçilerin, emekçilerin, ezilenlerin Türkiye'si'nin kalbini Filistin'le attığını biliyoruz. Türkiye'nin emekçi halkını Filistin halkının en has dostu olarak, Siyonizmin karşısına dikmek için görev başında olacağız.

Avrupa

Fransa'nın yoksul mahallelerinde sokak savaşları

Fransa'nın yoksul mahalleleri, 2005'ten bu yana görülmemiş bir güçle ayağa kalkmış durumda. İsyanın fitili 27 Haziran'da ateşlendi. Paris'in yoksul banliyölerinden biri olan Nanterre'de, iki polis sabaha karşı bir trafik kontrol noktasında durdurdukları 17 yaşındaki Nail'i sebepsizce ve soğukkanlı biçimde katletti. Nail, Kuzey Afrika kökenli bir emekçi çocuğuydu. Fransa'nın gariban banliyölerinde, bu mahallelerde çoğunluğu oluşturan siyahi Afrikalıların ve Mağribilerin payına sık sık polis şiddeti düşer. Mahallelerde kabadayı gibi terör estiren polis hemen her gün gençleri aşağılar, küfürler eder, tartaklar. Kimi zaman

da eline geçirdiği gençlerin canına kıyar. 2005'te polis şiddetinden kaçarken ölen 15 yaşındaki Bouna Traoré ve Zyed Benna ve 2016 yılında gözaltında öldürülen Adama Traoré bunun en bilinen örnekleridir. Yani banliyölerin emekçi halkının kanı, Fransız polisinin eline bulaşmıştır. Bu listeye 27 Haziran'da Nail de eklendi. Ama Fransa'nın dört bir yanındaki kardeşleri Nail'in kanını yerde bırakmamaya kararlı.

Mahallelerin öfkесinin ilk işaretleri daha eylemler başlamadan çekilmiş bir videoda kendini gösteriyordu. Nail'i mahalleden tanıyan ve polis cinayetinin haberini alan bir ambulans şoförü, daha sonra sosyal

medyada yayılacak olan bir videoda, polis cinayetini izleyen saatlerde yani sabaha karşı, polisin selamını almayı reddediyor ve "şimdi herkes uyuyor ama Nanterre nasıl uyanacak göreceksiniz" diyordu. Hem Nanterre hem de Fransız mahalleleri gerçekten de bir uyandı pir uyandı. 27 Haziran'dan bu yana her gün karanlığın çökmesiyle Fransa'nın dört bir yanındaki mahalle gençliği sokaklara akın edip polisi ve devlet kurumlarını hedef alıyor. Sayıları takip etmek güç ama toplamda bin beş yüze yakın aracın yakıldığı, onlarca karakol ve devlet dairesinin de çeşitli biçimlerde tahrip edildiği hesaplanıyor. Yani Mart ayında Fransız işçi sınıfı büyük şehirlerde milyonlarıyla ayağa kalktıktan sonra, şimdi yoksul mahallelerin gençliği ayağa kalkıyor.

Nail'in intikamı!

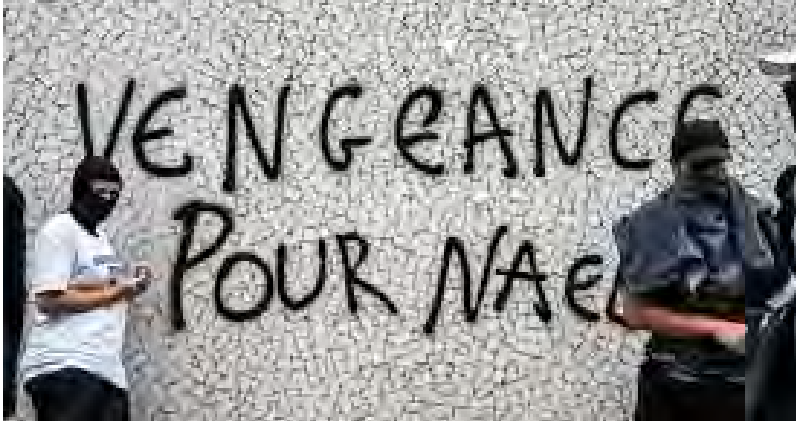
Mahalle gençliği olanca öfke ile ve böylesi bir güçle sahneye çıkınca, Fransız Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron gençliği yatıştırma umuduyla cinayeti kınayan bir açıklama yayınlamak zorunda kaldı. Ama gençler bu boş sözlere kanmı-

yor. 2005'te ve 2016'da da eylemler sürerken adalet sözleri verilmiş, en nihayetinde her iki vakada da bütün polisler beraat ettirilmişti. Devletin adalet gelmeyeceğini bilen gençler de kendi güçleriyle Nail'in hesabını sormaya girişiyorlar. Mahallelerde yanan binaların duvarlarında "Nail'in intikamı" sloganları göze çarpıyor. Polisin açıkladığı istatistiklere göre, gözaltına alınan iki bine yakın gencin yaş ortalaması 17. Macron'un tatlı sözleri halkın öfkесini dindiremiyor, gençler kardeşleri Nail'in hesabını sormak için indikleri sokaklardan çekilmiyor.

Bu sebeple, ilk yatıştırıcı sözlerin ardından Fransız devleti bütün gücüyle mahalle gençliği ile savaşmaya girişmiş durumda. Önce cinayeti kınayan Macron, sonra aynı kelimelerle bu sefer gençlerin eylemlerini kınamaya girişti. Devlet yetkilileri, gereken tüm araçları kullanarak devlet otoritesini yeniden tesis edeceklerini açıkladı. Bir dizi şehirde şimdiden sokağa çıkma yasakları ilan edildi, tüm Fransa çapında ise otobüs ve tramvaylar akşam dokuzdan sonra çalışmıyor. Fransa'nın en büyük ikinci kenti

olan Marsilya'da bütün eylemler yasaklandı. Yakın zamanda ülkede OHAL ilan edilebileceği söyleniyor. Dahası devlet elindeki şiddet aygıtlarını görülmemiş bir güçle kullanıyor. 23 Mart'ta işçi eylemleri ve sokak savaşları doruk noktasındayken 12 bin polis görevlendirilirken, 30 Haziran akşamı 45 bin polis ve kolluk kuvveti göreve çağrıldı. Bu önlemler, devletin tüm Fransa çapında büyük bir güçle devam eden eylemlerle mücadele etmekte nasıl zorlandığına işaret ediyor.

Bu eylemler Fransa için büyük bir eşik olacak. Fransız sağ ve faşistleri, dahası faşistlerin kontrolündeki polis sendikaları açıkça iş savaşı anlamı taşıyan sert açıklamalarla mahalle gençliğini hedef alıyor. OHAL'in eli kulağında. Daha üç ay önce Fransa'nın büyük şehirlerinde milyonlarıyla şalter indirmiş olan Fransız işçi sınıfı bu büyük dönemde masaya yumruğunu vurmali, mahalle gençliğiyle beraber kavgaya atılmalı. Tetikte bekleyen faşistlerin ve onların hünk deycilerinin adalet arayan yoksul gençliği ezmesine izin vermek Fransız işçi sınıfı için de felaket olur.

Akdeniz

"AB, Yunanistan sahil güvenliği ve Frontex, hepsi katil!"

Libya'dan İtalya'ya giden ve içerisinde farklı milliyetlerden 700'ün üzerinde insanın bulunduğu bir mülteci gemisi 14 Haziran'da Yunanistan açıklarında battı. Bu faciadan dört gün sonra ise Titanik'in enkazını görmek için maceraya atılan beş dolar milyarderinin içinde bulunduğu Titan denizaltısı ana gemiden bağlantısının kopmasının ardından kayboldu. Titan denizaltısındaki zenginler için ana akım burjuva medyasında dünya çapında saniye saniye güncel haberler yapıldı, milyon dolarlık uluslararası kurtarma operasyonları başlatıldı. Denizaltısındaki oksijenin hangi saat ve dakikada tükeneceğinden denizaltının ne şekilde imha olabileceğine kadar çe-

şitli teknik analizler ve spekülasyonlar yapıldı. Öte yandan batan mülteci gemisi için uluslararası kurtarma çalışmaları şöyle dursun Yunanistan sahil güvenliği tarafından bile bir kurtarma operasyonu yapılmadı. Çoğunluğu kadın ve çocuk olduğu tahmin edilen 700'e yakın mülteci bile isteye ölüme terkedildi. Titanik macerası bütün ilgiyi çekerken, bu büyük trajedi burjuva medyası tarafından tamamen unutturuldu.

Bu facia münferit bir olay olmaktan uzak, hatta Akdeniz'de adeta olağan bir hale gelmiş durumda. Daha önce 2015 yılında 1100'ün üzerinde insan taşıyan ve yine Libya'dan İtalya'ya seyir halinde olan bir mülteci botu benzer bir şekilde batmış

ve bu olay Aylan bebeğın Bodrum sahiline vuran bedenine ait fotoğrafla akıllarımıza kazınmıştı. Birçok diğer örnekle birlikte 2021 yılında Manş Denizi'nde batan bir mülteci botunda bulunanlar da Fransa ve İngiltere'nin kurtarma operasyonu düzenlemeyi reddetmesiyle ölüme terk edilmişti. Tüm bunlar sıradan kazalar olmaktan öte emperyalizmin yarattığı yıkımlardan ülkelerinden göç etmeye zorlanmış olan mültecilerin şeytanlaştırılmasının ve "Kale Avrupa" adı verilen AB sınır ve göçmen politikalarının bir sonucu.

Emperyalizm, dünyanın dört bir yanından gelen gariban halkı utanmazca ölüme terk etse de bu halk sınırsız değil. 15 Haziran'da Yuna-

nistan genelinde çeşitli sendikalar, sol siyasi partiler ve antifaşist örgütler tarafından Atina, Selanik, Patra, Kardiça ve Kalamatya'da düzenlenen protesto eylemlerine binlerce kişi katıldı. Düzenlenen eylemlerde Yunan hükümetinin ve AB'nin zalim göçmen politikaları protesto edildi ve Avrupa Birliği Ofisi önünde AB bayrakları yakıldı. Eylemlerde "Akdenizi bir mezara çevirdiler!", "Katliamlara alışmayacağız!", "AB, Yu-

nistan sahil güvenliği ve Frontex hepsi katil!" gibi faciyanın suçlularını teşhir eden sloganlar atıldı. Afrika ve Asya'lı mültecilerle enternasyonal dayanışmayı yükselten Yunan halkı bize suçlunun emperyalizmin savaşlarından kaçan ve göç etmek zorunda kalan mülteciler değil bu halkların ülkesini başına yıkan emperyalistler olduğunu bir kez daha hatırlatıyor.

Latin Amerika

Arjantin'de halk yine ayakta!

Arjantin halkı neredeyse her yıl emperyalizmle ve onun yerli işbirlikçileriyle şiddetli çarpışmalara girişiyor. Bu kez ülkenin kuzeyinde, Bolivya sınırında bulunan Jujuy eyaletinde sağcı eyalet yönetiminin usulsüz yasa değişikliklerine ve polis şiddetine karşı başlayan eylemler ülke geneline yayılma potansiyeli taşıyor. Eyalet valisi sağcı Gerardo Morales, eyalet anayasasını şaibeli biçimde değiştirmeye çalıştı. Yeni anayasa, mülk sahiplerine mülk çevresindeki çatışmalarda fiziksel şiddet uygulamak da dahil geniş haklar tanıyan, eylemleri ve gösterileri ise yasasına itmeye çalışıyor. Açıkça sermayenin egemenliğini sağlamlaştırmayı amaçlayan bu

değişiklik, Jujuy'da lityum çıkarıcı emperyalist şirketlere hizmet ediyor, bölgede ata toprağında yaşayan yerli halkların haklarını ihlal ediyor.

Jujuy eyaleti, anayasa değişikliği gündeme gelmeden önce de eğitim sektöründe maaş ve bütçe kesintilerine karşı bir öğretmen greviyle ayakta idi. 15 Haziran akşamı eyalet başkenti San Salvador de Jujuy'da düzenlenen bir dayanışma yürüyüşü, yasa değişikliğinin eyalet meclisinden usulsüzce geçirilmeye çalışıldığını duyulması üzerine Valilik Sarayı'na yöneldi. Ellerinde meşalelerle Saray'ın çitlerini yerle bir eden kalabalık, amansız bir polis şiddetiyle karşılaştı. Buna rağmen gün-

lerce yılmeden mücadeleye devam eden bölge halkı, eylemler yasaklansa da sendikaları ve yerli halk örgütleri ile birlikte yol kesmek dahil birçok eyleme girişti. 20 Haziran itibarıyla en az 68 kişi gözaltına alındı, 170 kişi ise yaralandı.

Düzenin temsilcileri, kapitalizmin sorunları yüzünden birbirlerini suçlamaya devam ediyor. Sözde solcu merkezî hükümet, vali Morales'in yöntemlerini kınadı, halkın barışçıl protesto hakkını savunan demeçler verdi. Morales ise Cumhurbaşkanı Yardımcısı Cristina Fernández de Kirchner'i olayları kışkırtmakla suçladı. Halbuki geçtiğimiz yıl merkezî hükümet IMF borcunu ödemeyi kabul etmiş, başkent Buenos Aires'te

gösteri yapan halka ise Jujuy valisi Morales'inkinden pek farkı olmayan yöntemlerle cevap vermişti. Bu durum, emekçi halkın sahte dostlarının kim olduğunu çok iyi gösteriyor.

Arjantin'in emekçi halkı ise şimdilik Jujuy eyaleti düzeyinde sınırlı kalan eylemleri genişletme sinyalleri veriyor. Ülkenin kamu işçileri sendikası ATE, baskıcı yasa-

lar geri çekilmezse 22 Haziran'da genel grev çağrısı yaptı. Genel grev, 20 Haziran günü polislerle çatışmalardan dolayı oylamanın yapılamaması sebebiyle gerçekleşme de bu çağrı, ülkenin başka yerlerindeki emekçilerin de sınıf kardeşlerinin durumuna duyarlı olduğunu gösterdi. Arjantin'den gözlerimizi ayırmayalım.

İstibdada karşı hürriyet isteyen emekçi halkın zaferi, modern Türkiye tarihinin ilk devrimi, 1908 Hürriyet devrimi 115 yaşında!

Modern Türkiye tarihinin ilk devrimi olan 1908 Hürriyet devrimi bundan tam 115 yıl önce gerçekleşti. Temmuz 1908'de, 30 yıllık Abdülhamit istibdadının sopası altında ezilen milyonlarca işçi ve emekçi Balkanlar'dan Anadolu'ya kadar uzanan büyük coğrafyanın hemen hemen her köşesinde hürriyet talebi ile ayağa kalktı. 23 Temmuz 1908 tarihinde yıkılmaz denilen padişah Abdülhamit, devrim karşısında diz çöktü ve II. Meşrutiyet ilan edildi!

Farklı etnik gruplar tek talep: Kahrolsun istibdad, yaşasın hürriyet!

1908 Hürriyet devriminin kitaplarda yazan adı "Jön Türk devrimi" olarak bilinir. Ancak bu devrim ne sadece jönlerin ne de sadece Türklerin devrimidir. Devrimin önderliğini, modern Türkiye tarihinin ilk devrimci örgütü İttihat ve Terakki cemiyetinin subayları yapmıştır evet ama devrimin arkasında Balkanlar'dan Anadolu'ya kadar başta kentler olmak üzere milyonlarıyla emekçi halk durmuştur. İstanbul başta olmak üzere kapitalistleşme yaşayan kentlerde ardi ar-

dına grevler patlak vermiş, 1908 yılının Ağustos ve Eylül ayları 1960'lı yıllardaki büyük yükselişe kadar eş görülmeyen bir grev dalgasına sahne olmuştur. Devrimin zaferi ve II. Meşrutiyet'in ilanının hemen ardından yapılan seçimlerde meclise 142 Türk'ün yanı sıra 60 Arap, 25 Arnavut, 23 Rum, 12 Ermeni, 5 Yahudi, 4 Bulgar, 3 Sırp bir de Ulah seçilmiştir. Yani Abdülhamit istibdadına karşı hürriyet, bu topraklara farklı milletlerden milyonlarca emekçinin birlikte mücadelesi ile gelmiştir. Çünkü dönemin istibdad rejiminin varlığı, etnik köken ayırmaksızın halkın üzerine gitmiş, ağır vergi yükleri, yasaklama ve tutuklamalarla adeta halkı zincire vurmaya çalışmıştır. Ancak 30 yılın sonunda, farklı etnik kökenlerden emekçi halkın ortak devrimi olan 1908 Hürriyet devrimi, bütün zincirleri kırmış, yıkılmaz denilen Abdülhamit istibdadına son vermiştir.

Bugünün istibdadı sermayenin istibdadıdır, bugünün hürriyeti işçilerle gelecek!

1908 Hürriyet devriminden bugüne tam 115 yıl geçti. Bu 115 yıllık farklı sınıfların mücadelesine, iktidar değişikliklerine, rejim değişikliklerine ve devrimlere sahne oldu. 115 yıl önce padişah Abdülhamit, Osmanlı bürokrasisinin ve onun kontrolündeki üretici güçlerin

çıkarları için istibdadın sopasını halka karşı kullanmıştı. Bugün ise Erdoğan başka tür bir istibdadın sopasını emekçi halka gösteriyor. Bugünün istibdadı sermayenin ve emperyalizmin çıkarları uğruna bir yandan emekçi halkı baskı altına almayı, öbür yandan da emekçi halkı birbirine düşman etmeyi kendisine görev biliyor. İstibdad rejimi, işçi sınıfının yıllar içerisinde büyük mücadeleler ile kazandığı başta grev hakkı olmak üzere sendikal ve siyasal bütün haklarını sermayenin lehine tirpanlamaya çalışıyor. Fabrikalardan işyerlerine, mahkeme salonlarından meclise, üniversitelerden kent meydanlarına kadar hayatın her alanında istibdad rejimi sopasını göstermekten çekinmiyor. Çünkü sermayenin ve emperyalizmin çıkarları bunu gerektiriyor!

Tarih en kudretli denilen padişahların, en güçlü görünen rejimlerin devrimler karşısında nasıl savrulduğunu defalarca yazdı. 115 yıl önce bu topraklarda emekçi halk hürriyet sloganlarıyla istibdadı yendi. Bugün yaşadığımız sermayenin istibdadından hürriyete giden yol da işçi sınıfının önderliğinde ekmek ve hürriyet mücadelesinin birleşmesinden geçiyor. Hangi dine, dile, ırka veya mezhebe mensup olursa olsun, ekmek kadar hürriyete de susamış bu ülkenin milyonlarca emekçisini bir araya getirecek sınıf mücadelesinde, sınıf siyasetinde birleşelim. İstibdada karşı hürriyet için, devrimler tarihimize bir yenisini daha eklemek için! Hürriyet işçilerle gelecek!

Armağan Tulun

Alevi ile Mağribî

2 Temmuz, 1993 yılında Sivas'ta çoğu Alevi 35 canın Madımak otelinde mezhepçi ve faşist motivasyonla gözü dönmüş bir grup tarafından yakılarak katledilmesinin 30. yıldönümüyüdü. 4 Temmuz ise 28 Mayıs 1980'de başlayarak 10 Temmuz'a kadar devam eden Çorum katliamı boyunca yaşanan olayların doruk noktasına çıktığı gün. Yaklaşık 1,5 ay süren Çorum katliamında 57 kişi yaşamını yitirdi, yüzlercesi yaralandı. Devletlül bir katliam olarak Sivas katliamı, toplumun sınıf temeli yerine şeriatçılar ve laikler şeklinde kutuplaşmasına hizmet etmek amacıyla kışkırtılmıştır. Kendisinden iki yıl önce yaşanan Maraş katliamı ile birlikte Çorum katliamı da 12 Eylül darbesine giden yolda, yine devletin gözetiminde, adeta bir askeri darbeyi çağırarak ve meşrulaştırmak amacıyla kışkırtılan, göz yumulan bir katliamdır.

60'lı yılların ortalarından itibaren yükselen işçi hareketi kendisini, inişli çıkışlı bir seyrin ardından 80'li yıllara doğru Tarih işçilerinin sınıf mücadelesi tarihine damga vuran fabrika işgali, Yeni Çeltek maden işçilerinin direnişi ve maden işgali gibi örnekler yaratarak yeniden büyük bir dalga olarak göstermeye başlamıştı. 12 Eylül askeri darbesi de bu dalganın daha da büyümesine izin vermemek, işçi sınıfının sendikal ve siyasal örgütlerini ezmek amacıyla gerçekleştirildi. İşçi sınıfı işgal, grev, direnişle güçlerini birleştirirken, sınıfı bölmek ve hareketi en azından uzun bir süreliğine bastırmak için mezhepçilik kartı çekilmiş, Alevi toplumu hedef alınmıştı.

Düzen siyaseti bugün de farklı değil. O nedenle 45 yıl önce Maraş'ta, sonrasında Çorum'da, 30 yıl önce Sivas'ta olduğu gibi bugün de Alevi halkı nefsi müdafaa içinde yaşıyor. Nasıl olmasın? Sivas'ın 30. yıldönümü nedeniyle yayınladığımız parti bildirgisinde yazdık: "Bugün siyasal İslamci ve faşist gelenekten gelen partiler mecliste Anayasa değiştirecek çoğunluğa geldiler. Bu çoğunluk içinde sadece AKP'liler, MHP'liler, domuz bağıcı Hizbullahçılar yok! Katliamın olduğu dönemde Sivas Belediye Başkanı olan ve katliamcı güruha "gazanız mübarek olsun" diyen Temel Karamolloğlu'lar, bin operasyoncu Mehmet Ağar'ın İçişleri Bakanlığı'ndaki halefi Meral Akşener'ler, DAİŞ çetelerini dahi "öfkeli çocuklar" diye meşru görece kadar mezhepçilikte ileri giden Davutoğlu'lar da var!" Sadece bu da değil. Bu zamana kadar yaşanan katliamların gerçek sorumluları yargılanmadığı, failer cezasız kaldığı ya da göstermelik cezalarla adeta cesaretlendirildiği, davalar zaman aşımına uğradığı sürece başka türlü mümkün değil. Bugün seçim kavgası bitti, sınıf kavgası daha da kızışacak. Dün hangi partiye oy vermiş olursa olsun, işçiler emekçiler sınıf kavgasında birleştiğinde düzen siyaseti yine mezhepçiliği, ırkçılığı körükleyip kardeş kavgasını kışkırtmaya çalışacak. Buna izin vermemek için ayrı gayrı demeden sınıf kavgasında birleşmek, sınıf siyasetini yükseltmek gerek.

Bugün yüzümüzü biraz batıya çevirip baktığımızda başka bir yangın yerini, Fransa'yı görüyoruz. Fransa'nın yoksul mahalleleri ayakta, sokaklar öfke ile dolup taşıyor. Çünkü Kuzey Afrika kökenli 17 yaşındaki Nail, bir emekçi mahallesinde polisler tarafından sokak ortasında vurularak öldürüldü. Siyahi Afrikalıların, Mağribilerin Fransa'da polis şiddetine maruz kalması neredeyse her gün yaşanan bir durum. Üstelik daha önce işlenen cinayetlerin faili polisler de cezasız bırakıldı. Onlar da Fransa'nın nefsi müdafaa altında hissedenerleri! Buradaki ne benzer şekilde, onlar öfkeyle ayağa kalktığında yatırtmak için, laf olsun diye cinayeti kınayan Fransa Cumhurbaşkanı, sonrasında eylemleri hedef almaktan, şiddetle bastırmaktan da geri durmuyor. Çünkü Fransa yıllardır durulmuyor. Bir banliyö denilen yoksul mahalleleri ayağa kalkıyor, bir sarı yelekli caddeleri zapt ediyor, bir reform adı altında emeklilik hakkının tirpanlanmasına karşı sendikaları ile işçiler, geleceğin işçisi gençler grevlerle eylemlerle ülkeyi sarsıyor. Bu mücadeleler birleşse, devrimci bir siyasal önderlikle buluşsa sadece Fransa'nın değil, koca bir kıtanın kaderini değiştirecek bir yol açılabilir. Dün burada Çorum katliamını kışkırtıp bilinçli şekilde müdahale etmeyerek 12 Eylül'ün yolunu döşediler, bugün Fransa'da eylemlerin daha da büyümesini ve işçi sınıfının geniş kesimlerine sıçrayarak farklı bir evreye geçmesini engellemek için olağanüstü hâl ilan etmeye hazırlanıyorlar.

Dün de bugün de, Türkiye'de ya da başka bir ülkede, saflar özünde değişmiyor. Bir tarafta işçi sınıfı, emekçi halk ve bu düzende nefsi müdafaa altında yaşayanlar, diğer tarafta mezhepçiliği, ırkçılığı, göçmen karşıtlığını körükleyerek onları nefsi müdafaa altında yaşamak zorunda bırakanlar, işçi sınıfı ve emekçi halkı bölmeye çalışanlar. Dün Alevi'ye sonra işçiye sonra yine Kürde ya da dün siyah Afrikalı'ya sonra Fransız işçisine sonra Mağribi'ye. O zaman dini dili mezhebi ne olursa olsun, dünyanın neresinde olursak olalım, safımızı bilelim, safları sıklaştıralım.

55 yıl önce 6. Filo'yu kovanların mücadelesi sürüyor!

Türkiye devrimci geleneğinin en önemli eylemlerinden olan 6. Filo protestoları 55 yıl önce 18 Temmuz 1968 yılında gerçekleşti. 6. Filonun kovulması o zamanlarda yükselen öğrenci hareketinin anti-emperyalizmine sosyalist bir karakter kazandırmasıyla da bir mihenk taşıdır.

Devrimcileşen öğrenci hareketi

Öğrencilerle işçiler, Türk-İş'in Amerikan üslerinde çalışanlara uygulanan baskılara karşı 1966'da düzenlediği mitinglerde bir araya gelmişlerdi. Öğrenciler ve işçiler emperyalist işgalcilerle karşı "Yankee go home!" diyerek kol kola mücadele etmişlerdi. 1967'de Türkiye limanlarına yanan ve asıl amacı Türkiye ve bölge halklarını (o dönemde özellikle Filistinli gerillaların İsrail siyonizmine karşı mücadelesi Ortadoğu'ya damgasını vurmuştu) tehdit etmek olan 6. Filo'ya karşı, ilk eylemler düzenlenmiş, öğrenciler filo gidene kadar açıklık grevine çıkmıştı. Bu eylemlerde baskın olan amaç daha çok ulusal onuru korumaktı. Ancak, Fransa'da başlayıp tüm dünyaya dalga dalga yayılan ve her ülkede farklı şekilde kendini gösteren 68 hareketi, Türkiye'de gençliğin anti-emperyalist mücadelesini ulusalçı olmaktan çıkarıp sosyalist karakter kazanmasına sebep oldu. Öğrenciler, mücadelenin kızışmasını engellemeye ve onları dizginlemeye çalışan önceki

kuşaktan sıyrılıp devrimci mücadeleyi yükseltmeye başladılar.

6. Filo'yu kovduk, şimdi sıra tüm emperyalistlerde!

1968 yılının Temmuz ayında ülkeye tekrar gelen 6. Filo'ya öğrenciler daha kararlı bir biçimde karşı koydular. 17 Temmuz'da yapılan eylemler sonrasında, polislin İTÜ'deki öğrenci yurduna yaptığı baskın sırasında, 68 kuşağının ilk şehidi Vedat Demircioğlu ikinci kat penceresinden atılarak komaya girdi ve 24 Temmuz'da da hayatını kaybetti. Öfkeyle dolan üniversite gençliği, yurt baskını ardından önce Taksim Meydanı'na sonra da sel gibi 6. Filo'nun demirli olduğu Dolmabahçe'ye koştu. Polis, yüzlerce öğrencinin kararlılığının karşısında hiçbir şey yapamadı ve öğrenciler Amerikan askerlerini denize atarak 6. Filo'yu kovdu.

Türkiye 71 yıldır NATO'nun ve ABD'nin Ortadoğu'da bekçiliğini yapmaya devam etmektedir. Topraklarımızdaki İncirlik Üssü 71 yıldır Ortadoğu halklarını bombalamakta ve emperyalizme hizmet etmektedir. 1958 yılında Irak devriminin yayılmasını önlemek için kolları sıvayan Türkiye, şimdi de Suriye'de ABD'nin maşası olarak cihatçılarla kol kola yürümekte ve Filistin'de İsrail'in gardiyanlığını yapmaktadır. Halkın emperyalizme olan nefretini kullanan AKP, hiçbir za-

man NATO'nun emirlerine itaatsizlik etmemiştir. Balkanlar'ı parçalayan, Afganistan'ı büyük bir kaosa ve gericiğe sürükleyen NATO, şimdi de Ukrayna'yı ve halkını taşeron olarak kullanıp Rusya'yı çevrelemeye çalışmaktadır. Türkiye de bu savaşın büyümesi durumunda savaşın kanlı yüzüyle karşılaşacak ilk ülkelerden olacak. NATO, hiçbir zaman hiçbir ülke için güvenlik aracı olmamış, aksine her gittiği yere yıkım ve savaş getirmiştir. 18 Temmuz 1968'de 6. Filo'yu denize dökenler, bizim devrimci mirasımız, bizlere, devrimcilere ve öğrencilere yol göstermeye devam ediyor. Şimdi, fitilini ateşledikleri mücadeleyi büyütme ve tamamlamak bizim görevimizdir! Devrimci İşçi Parti'li Öğrenciler olarak 68 kuşağının bize bıraktığı bayrağı; NATO'ya ve tüm emperyalistlere, onun çıkarlarını kendi çıkarları gibi benimseyen Türkiye sermaye sınıfına ve istibdad cephesine karşı mücadeleyi devraldık. Türkiye NATO'dan çıkana kadar, başta İncirlik ve Kürecik üsleri olmak üzere Ortadoğu'yu kan gölüne çeviren tüm emperyalist üsler kapatılana kadar, hatta tüm dünyada NATO yıkılana kadar mücadele bayrağını taşıyacağız!

İŞÇİNİN EKONOMİSİ

Yapılan zamlarla birlikte açıklanan yeni asgari ücret, açlık ücretinin dayatılmasıdır! Milyonların alım gücünü korumak için eşel mobil! Para babalarına servet vergisi!

• **11.402 lira olarak açıklanan asgari ücret açlık ücretidir!** Yılbaşından bu yana açlık sınırının altında olan asgari ücret geçici olarak açlık sınırına çekilmiştir. Türk-İş 4 kişilik ailenin asgari gıda harcamasını Mayıs ayı için 10.362 lira olarak açıklamıştır. Haziran ve Temmuz'da aylık gıda enflasyonu yüzde yarım dahi olsa açlık sınırı 11.424 lira olacak ve asgari ücret yıl sonuna kadar hızla erimeye devam edecektir.

• **Asgari ücret genel ücret olmuş-tür!** Özel sektör işçilerinin yüzde 65'inin, kadın işçilerin yüzde 60'ının asgari ücretli olduğu bu ülkede sermayenin iktidarı milyonları açlığa mahkûm etmeye devam etmektedir. Türk-İş'in 4 kişilik bir aile için yoksulluk sınırının, yani gıda ve diğer temel harcamalar için hanesine girmesi gereken gelirin Mayıs ayı için 33.750 lira olduğunu açıkladığı yerde emekçi halkın çok daha geniş kesimleri yoksulluğa mahkûm edilmiştir.

• **Fiyatlara her gün, ücretlere 6 ayda bir zam olmaz!** Hayat pahalılığı karşı-

sında çözüm ücretlere her ay gerçek enflasyon oranında otomatik zam yapılması yani eşel mobildir! Gerçek enflasyon TÜİK'in artık mahkeme kararları ile de gerçek olmadığı tescil edilmiş rakamları değil, sendikalar ve tüketici örgütlerinin de içinde yer alacağı fiyat denetim komitelerinin açıklayacağı rakamlar olacaktır.

• **Son sözü ben söylerim benden sonra işçi konuşamaz** diyen Türk-İş Başkanı Ergün Atalay yanılıyor. **Son sözü işçi söyleyecektir.** Mücadelemiz işçi sınıfının örgütlü gücüyle haklarını söke söke alacak ve sendikaları da Ergün Atalay gibi patron ve iktidar işbirlikçisi ağalardan kurtaracaktır.

• **Açlık ücretine mahkûm olmamak için sınıfını bil, safları sıklaştır, sınıf kavgasını yükselt!** Sermayenin ve onun iktidarının milyonlarca işçiye reva gördü-

ğü açlık ücreti dayatmasına son vermenin yolu örgütlü ve sendikacı olmaktan geçiyor! AKP iktidarı grevleri yasaklamaya, patronların sendikasızlaştırma için yaptığı işçi kıyımlarına arka çıkmaya devam etmektedir. Mahkemelerde işe iade ve sendikal yetki davaları yıllarca sürmektedir. Onların insafına kalmadan hakkını almak için işçi sınıfı dün Kavel'de, 15-16 Haziran'da, bugün Schneider ve Bekaert'te nasıl kazandıysa öyle kazanacaktır: İşgal, grev, direniş!

İngiliz Mehmet'in zehirli dili ve tercümesi

Mehmet Şimşek, Hazine ve Maliye Bakanı olarak ekonominin başına geçirildikten sonra bir dizi açıklama yaptı. Bu açıklamalarda kullandığı dil yerli ve yabancı sermaye çevrelerinde olumlu karşılanıyor. Daha dün AKP'nin ekonomi politikalarını yerden yere vuran Millet İttifakı bile Mehmet Şimşek'e yardımcı olmaktan bahsediyor. Mehmet Şimşek'in sermaye sınıfı içinde olumlu bir hava yaratan ve iyimser beklentiler oluşturan söylemleri işçi sınıfı açısından ne ifade ediyor? Geleceğe dair iyimser mi olmak lazım yoksa tam tersine zor günler bizleri mi bekliyor? Bu soruların cevabı için Mehmet Şimşek'in söylemlerinin işçi sınıfının diliyle tercüme edilmesi gerekiyor.

Rasyonel zemine (Akılcı sürece) dönüş: Enflasyonla mücadelenin faturasını emekçi halka kesmek için faizlerin kademe kademe artırılması, geniş kitlelerin alım gücünün düşürülmesi, ekonominin daralması ve halkın daha az tüketmesiyle

birlikte fiyatlardaki artış hızının yavaşlaması.

Yapısal reformlar: Sermayenin uzun vadeli stratejik çıkarlarına yönelik kapsamlı düzenlemeler yapılması. Kıdem tazminatının kaldırılması ve fona devredilmesi. İşten atmanın kolaylaştırılması ve patrona maliyetinin olmaması. Emek gücü piyasasının ve çalışma düzeninin esnekleştirilmesi. Özelleştirmelere devam edilmesi.

Öngörülebilirlik: Yabancı ve yerli sermayenin kârlarının güvence altına alınması. Sermayeye verilen taahhütlerin yerine getirilmesi. Seçimler ya da başka siyasi sebeplerle ani politika değişikliklerine gidilmemesi.

Uluslararası standartlara saygı: Merkez Bankasının özerkliği ya da bağımsızlığı adı altında para politikasının uluslararası finans merkezlerine bağlanması. Yabancı sermaye ile Türkiye vatandaşı işçiler karşı karşıya geldiğinde yabancı sermayenin menfaatini savunmak. Dış siyaset-

te NATO'ya, Avrupa Birliği'ne, Gümrük Birliği'ne bağlılık, uluslararası tahkim kararlarına uymak, bölgede İsrail'in güvenliğini kendi güvenliği gibi korumak.

Güvenilir program: Yabancı ve yerli sermayenin çıkarları doğrultusunda işçi sınıfının haklarına ve kazanımlarına yönelik büyük bir sınıf taarruzu.

Türk lirası değer kaybederken kimler kazanıyor?

28 Mayıs'ta Erdoğan'ın yeniden cumhurbaşkanı olmasının kesinleşmesinin ardından 20 lirayı geçen dolar kuru bir ay içinde 26 lirayı geçti. Türk lirası yılbaşından itibaren yüzde 40 oranında değer kaybederken bunun emekçi halka yansımaları her zaman olduğu gibi hayat pahalılığındaki artış oldu. Türk lirasının değer kaybından kâr edenler de var. Bunlar Türk lirası ile işçi çalıştırıp dövizle mal ve hizmet satışı yapan patronlar. Bunların başında da ihracat yapan imalat sanayii ve turizm patronları geliyor. Borsa İstanbul, Türk lirasının yüzde 30 değer kaybı yaşadığı bir ay içinde yüzde 21 değer kazanırken borsa spekülörleri de yine bu sürecin kazananları arasındaki yerini almış oldu.

Türk lirasının değer kaybı bir iş bilmezliğin sonucu değil. Tam tersine patronlar da onların temsilcisi Mehmet Şimşek de işini biliyor. TÜSİAD Yüksek İstişare Kurulu toplantısında Tuncay Özilhan büyük patronlar adına konuşarak şunları demişti: "Enflasyonla mücadelenin yolu TL'ye değer kazandırmaktan geçmiyor. Çünkü TL değer kazanınca bu durum ister istemez ithalatı ucuzlatıyor, ihracatı pahalandırıyor ve dış açık yükseliyor." Turizm patronlarının çatı kuruluşu TURSAB başkanı Firuz Bağlıkaya da Türk lirası döviz karşısında istikrarlı bir seyir izleyince maliyet baskısı yaşadıklarını belirtmiş ve liranın son dönemdeki değer kaybının turizme olumlu yansıtacağını umduğunu söylemişti.

Faiz belasından neden kurtulamıyoruz? Faiz düzeninden nasıl kurtuluruz?

Erdoğan'ın faize karşı mücadele iddiası boş laftan ibaret. Merkez Bankasının faizleri indirmesi MÜSİAD başta olmak üzere belirli sermaye gruplarını semirtti. Bu politika ile Merkez Bankasından ucuza para alıp devlete pahalıya borç veren bankaların kârları rekor seviyeleri gördü. Tüm bunlar olurken devletin faiz harcamalarının bütçedeki oranı giderek arttı. 2022 yılında 330 milyar lira olan faiz ödemesi 2023 bütçesinde 565 milyar lira olarak öngörüldü. Ancak fatura daha da kabarık olacağı benziyor. Zira seçimlerin yapıldığı Mayıs ayında faiz giderleri 2022 yılının aynı ayına göre dört kattan fazla arttı.

Erdoğan'ın "nas" söylemi İslami kuralları değil sermayenin dünyevi çıkarlarını yansıtıyor. Kapitalizm hâkim üretim tarzı oldukça, ekonomide yatırım kararları kâr ve faiz oranlarına göre yapıldıkça, planlama yerine piyasanın anarşisi hüküm sürdükçe faiz belasından kurtulamayız. Bu belaya İslami kıyafet giydirilmiş faizden başka anlam taşımayan kâr payı uygulaması da dahildir.

Faizsiz tek bir kapitalist ekonomi yoktur. Buna İslam şeriatıyla yönetildiği iddia edilen ülkeler de dahildir. Faizi ekonominin düzenleyici bir unsuru olmaktan çıkaran ekonomiler sosyalist planlamanın olduğu ülkelerdir. "Faizsiz düzen" ancak üretim araçlarının özel mülkiyette değil kamu mülkiyetinde olduğu sosyalist planlamaya dayalı bir ekonomide mümkündür.

Devrimci İşçi Partisi faizsiz düzeni savunuyor!
Dış borç ve ihtiyacı kanıtlayan küçük tasarruf sahipleri hariç iç borç reddedilsin!

Temel ihtiyaçlar için harcanmış kredi kartı borçları silinsin!

Tüm özel bankalar (İslami finans kuruluşları dahil) işçi denetiminde kamulaştırılsın!

Tek devlet bankası! Merkezi ve sosyalist planlama!

Türkiye kapitalizminin kanlı büyümesi: Canımız kanımız kapitalizme feda olmasın!

Ankara'da Makine Kimya Endüstrisi Kurumuna ait Barutsan Roket Fabrikası'nda 5 işçinin ölümüne neden olan patlama, Marmaray tren hattında 26 yaşındaki bir işçinin tren çarpmasıyla hayatını kaybetmesi, Tuzla Hidrodinamik tersanesinde denize düşen bir işçinin 2 saat sonra fark edilmesi ve hayatını kaybetmesi bir kez daha gözleri iş cinayetleri gerçeğine çevirdi. Bunların hiçbiri kaza olarak görülemez. Göz göre göre gelmiş, uyarılar dikkate alınmamıştır.

Münferit olay değil, iş cinayeti

Ölümler iş cinayetleri olarak adlandırılmalıdır. Petrol-İş sendikasının patlamanın olduğu MKE fabrikasında yıllar önce iş güvenliği yetersizliği nedeniyle eylem yaptığı, MKE'nin diğer fabrikalarında da eksiklikleri tespit ederek raporlar sunduğu biliniyor. Tren yollarında da, tersanelerde de iş cinayetleri sürekli bir şekilde gerçekleşmeye devam ediyor.

AKP'li yılların kanlı bilançosu: 31.276 işçi ölümü!

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin Haziran ayında yayınladığı rapora göre AKP'nin iktidarda olduğu 20 yılda 31.276 işçi iş cinayetlerinde hayatını kaybetti. 2023 yılının ilk 5 ayında ise iş cinayetlerine kurban giden işçi sayısı 730! İş cinayetlerinin yanı sıra meslek hastalıkları da işçi sınıfının belini büküyor. Her yıl yüzbinlerce işçinin meslek hastalığına yakalandığının kaydedildiği raporda bu hastalıkların iş cinayetlerinin 5-6 katı oranında can aldığı da belirtiliyor.

Büyümenin kanlı yüzü

Türkiye ekonomisinin büyümesi iktidarın sıklıkla gündeme getirdiği bir konu. Ancak AKP iktidarı bu büyümeden işçi sınıfının payına daha fazla sömürü ve ölüm düştüğünü söylemiyor. Gerçekleri halktan gizliyor. Ancak işçinin ekonomisinin gözünden bakılırsa bambaşka bir tablo ortaya çıkıyor. Büyüme oranlarının yükseldiği yıllarda

ölümler de artıyor. Yani Türkiye kapitalizmi işçinin sadece emeğini sömürerek değil aynı zamanda canını da alarak büyüyor.

Çözüm işçi denetiminde ve kamulaştırmada! "Ölürse ölsün" diyen patronlar cinayetten yargılsın!

Bu devrana son vermenin yolu bellidir. Kâr hırsı ve önceliği ile çalışan özel sektör yerine kamu mülkiyeti ekonomiyi hâkim olmalıdır. Tüm veriler iş cinayetlerinin özel sektörde daha fazla gerçekleştiğine işaret etmektedir. Fabrikalarda, işyerlerinde sendikal örgütlenmenin sağlanması, işçi sağlığı ve iş güvenliği konusunda her işyerinde işçi denetiminin gerçekleştirilmesi şarttır. Ayrıca patronların "ölürse ölsün" mantığıyla gerekli önlemleri almaması ve işçiler üzerinde üretim baskısı kurması, işçi ölümlerine yol açtığına, sorumlular olası kastla insan öldürmeden cezalandırılmalıdır.